

Chương 8

Hoa Đẹp Hoa Si

T hưởng phong, quyền phong rít lên vù vù, Lý Quan Anh đỏ ngầu đôi mắt, lửa hận tóe rực lên, vừa tấn công vừa găm như hổ rống:

- Tây Môn Sư, ta khuyên người nên tránh ra ngoài vòng, để ta khỏi phải làm tổn thương niềm hòa khí giữa nhau! Vì trọng nể người ta cảnh cáo trước đó. Nếu còn cương quyết can thiệp vào việc của ta thì có ra sao người không nên oán trách đấy!

Y dồn thế công ào ào như bão cuốn, quyết đẩy bật Tây Môn Sư qua một bên, đồng thời y đảo bộ hoành thân bọc quanh đối phương định lướt thẳng đến Triển Mộng Bạch.

Tây Môn Sư khi nào chịu nghe vừa hét vừa bám sát Lý Quan Anh.

Chợt, một tiếng xoảng vang lên phía hậu.

Thì ra, Tây Môn Hồ đã rút đôi bút cầm tay, đôi bút chạm nhau bật thành một tiếng xoảng.

Đồng thời, hần trầm lạnh giọng gọi:

- Đại ca! Việc của người để mặc người giải quyết với nhau, đại ca can thiệp làm gì? Triển Mộng Bạch là một tên dâm tặc...

Tây Môn Sư quát to:

- Câm ngay! Chính người mới là một dâm tặc!

Lúc đó, Tây Môn Hồ đã đến sát Tây Môn Sư rồi.

Tây Môn Sư đảo bộ để lấy tư thế cùng đối diện cả hai, đoạn phóng một ngọn qua Lý Quan Anh, vung quyền, quật sang Tây Môn Hồ.

Tây Môn Hồ cười lạnh:

- Đại ca nhất định gánh vác việc người, thì tiểu đệ bắt buộc phải vô lễ với đại ca vậy.

Hần cử cao song bút, một ngọn quét sang Triển Mộng Bạch, ngọn kia đâm thẳng tới Tây Môn Sư.

Thế là cuộc chiến khai diễn giữa bốn người, mỗi bên có hai đối thủ.

Một cuộc chiến như vậy, kể ra cũng công bình, tuy bên trong, đạo nghĩa con người đã bị hủy diệt rồi.

Người trong tiêu cục nghe động, đã kéo, đã kéo nhau đến nơi, thoát đầu đứng nhìn. Họ chưa biết phải xuất thủ tiếp trợ tiếp trợ bên nào.

Vừa lúc đó, tiếng vó ngựa vang lên, chặn động cả một vùng.

Từ xa xa, một cỗ xe hoa lệ, do tám con ngựa kéo, lướt đi như bay ngựa nện vó xuống đường rầm rập.

Phía sau cỗ xe, còn có tám con ngựa nữa, ngựa nối đuôi nhau chạy theo xe, vì bụi cuốn mịt mù, nên chẳng trông rõ những con ngựa phía sau có chở người hay không?

Xe do tám con ngựa kéo, cái trước phải mạnh dù có muốn ngừng nay, cũng không thể ngừng cấp tốc, mà phải từ từ.

Xe chạy nhanh, tuy người xa phu trông thấy rõ ràng nơi giữa lộ có cuộc chiến đấu, gia dĩ xe còn trong tầm ngừng được, hấn lại không giật cương cho ngựa dừng, trái lại hấn còn quất roi vào con ngựa dần dần.

Con ngựa vọt đi, nhanh hơn, bảy con kia vọt theo.

Trong tình hình đó, bốn đầu thủ chắc chắn là phải ngựa đạp, bánh xe nghiêng nát mình.

Hiện tại, Tây Môn Hồ và Lý Quán Anh kém thế rõ rệt, bị Tây Môn Sư và Triển Mộng Bạch đẩy ra giữa lộ.

Nếu đoàn ngựa và xa trở tới, thì cả hai khó tránh được tai nạn.

Lý Quán Anh hoảng hồn, nhảy tạt qua một bên, Tây Môn Hồ quỳnh quá, không nhảy đi đâu kịp, bắt buộc, bắt buộc phải vọt lên cao, rơi đúng xuống lưng con ngựa đầu đàn.

Ngựa vẫn chạy, xe vẫn lăn bánh.

Người xa phu hét lên:

- Người muốn chết à?

Ngọn ngựa vút trong khoảng không, kêu tróc một tiếng, đầu roi quất xuống đầu Tây Môn Hồ.

Không chậm trễ Tây Môn Hồ hoành ngọn bút, hứng ngọn roi. Rồi quán quanh ngọn bút.

Cỗ xe vẫn chạy tới, do đoàn ngựa kéo không ngừng, thoáng mát xe và ngựa đã xa cục trường hơn hai trượng.

Tây Môn Sư, Triển Mộng Bạch bất bình vì người đánh xe ngang ngược cực độ, chẳng kể mạng sống của khách trên đường, cấp tốc vọt theo.

Những người trong tiêu cục cũng theo luôn, định gây sự với đoàn ngựa xe.

Hoành ngọn bút, nghênh đón roi ngựa, roi quán chặt vào bút Tây Môn Hồ nhảy xuống đất, lúi lúi tên xa phu theo.

Tên xa phu bị lúi, nhào xuống đường, buông roi, lăn mấy vòng.

Trong lúc đó, Tây Môn Sư đã nhảy lên xe, nắm chặt cương ngựa còn Triển Mộng Bạch lướt tới, nắm cứng càng xe, giữ lại.

Chàng dùng sức mạnh quá, cỗ xe dừng liền. Tám con ngựa bị giật ngược lại, cất cao đầu, chồm hai vó trước lên, hí vang rền.

Một đại hán nơi càng xe, hét lên một tiếng lớn, rồi quát:

- Tiểu tử muốn chết à?

Hấn vung quyền, đánh xuống đầu Triển Mộng Bạch.

Nhưng, chợt hấn dang tay đoạn kêu lên:

- Người! Người ở đây à?

Đồng thời gian, Triển Mộng Bạch cũng nhận ra hấn cũng kêu lên:

- Thì ra, các hạ!

Cả hai cùng sống sờ trong một phút.

Người đó, chính là Phương Cự Mộc.

Bây giờ mọi người mới thấy rõ là trên mỗi con ngựa nối dài phía sau xe, có một đại hán vận y phục chết.

Đoàn ngựa có tám con, tức nhiên có tám kỵ sĩ.

Xe phía trước dừng, ngựa phía sau đương nhiên phải dừng, người trên ngựa nhảy xuống đất, điều đó chẳng cần ai ra lệnh, điều đó đã trở thành một kỷ luật, bởi xe dừng bất ngờ là có biến. Khi có biến là mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng, ứng biến theo một kế hoạch nhất định.

Kỵ sĩ từ trên ngựa xuống, tiêu sư từ trong tiêu cục đổ ra, song phương không cần nói với nhau một tiếng nào, song phương động thủ ngay.

Kỵ sĩ là những tay được chọn lựa đi đường, hẳn có võ công khá.

Người trong tiêu cục đổ ra, ngoài mấy vị tiêu sư quen chiến trận còn thì thuộc thành phần hỗn tạp, nóng mũi cho phe nhà nhào ra; nhập cuộc chiến chưa quen, võ công chưa khá. Do đó cánh tiêu cục bị bọn kỵ sĩ dùng roi ngựa quất tới bời.

Tây Môn Sư thấy xe dừng rồi, liền nhảy xuống đường, hét to:

- Bọn điên cuồng nấy từ đâu đến, dám nghênh ngang trước cửa tiêu cục Hồng Sư! Đánh cho chết hết!

Một tiếng quát từ trong cỗ xe vọng ra, cửa xe mở, một người vận y phục gấm, thất lưng đỏ, mặt trắng, tác thiếu niên, đặt một chân xuống sàn xe, chồm mặt ra ngoài.

Thiếu niên đó đưa cao một bàn tay, nơi ngón trỏ có một chiếc nhẫn bằng ngọc phỉ thúy.

Bàn tay kia cũng đưa theo, bàn tay đó cầm một ống điếu dài, cũng bằng ngọc phỉ thúy.

Hai mắt hắn trong sáng như hai vì sao, ánh mắt oai nghiêm phi thường, ai trông thấy cũng phải khiếp sợ.

Tám kỵ sĩ phía sau, thấy thiếu niên chường mặt, đều dừng tay một lượt, đầu cúi thấp.

Bọn người trong tiêu cục cũng sửng sốt, cuộc chiến tạm thời dừng lại.

Thiếu niên đưa ống điếu chỉ ngay Tây Môn Sư, khoảng cách gần ống điếu lại dài độ ba thước, đầu ống điếu cơ hồ chạm vào chót mũi Tây Môn Sư.

Hắn hỏi:

- Có phải người ngăn chặn xe của ta chăng?

Tây Môn Sư ngẩng mặt ưỡn ngực, gằn từng tiếng:

- Phải! Người muốn gì?

Thiếu niên nhìn lên không, cười khanh khách:

- Khen người có can đảm đấy!

Hắn vén tà áo bước xuống xe liền, đi tới vài bước.

Hắn trông có vẻ văn nhân, mừng tượng một phong lưu công tử nhưng giọng nói, dáng đi, thì lại giống nữ nhân.

Hắn nhìn sang Triển Mộng Bạch, lúc đó chàng còn nắm chặt càng xe.

Hắn thốt, mày hấn cau lại:

- Buông tay đi, đừng làm hỏng xe ta!

Triển Mộng Bạch nhướng cao đôi mày, toan nói gì đó, thiếu niên quay mình bước đi, hỏi:

- Phương Cự Mộc! Người có nhận ra những người này chẳng?

Phương Cự Mộc buông xuôi hai tay, tỏ vẻ cung kính đáp:

- Tiểu nhân chỉ nhận được vị này...

Y đưa tay chỉ Triển Mộng Bạch...

Thiếu niên chận lời:

- Ta đã bảo hấn buông tay, hấn buông chưa?

Phương Cự Mộc không đáp câu hỏi đó, tiếp luôn theo ý của y:

- Vị ấy... tam phu nhân...

Thiếu niên à lên một tiếng, mặt thoáng lộ vẻ kinh ngạc, quay mình trở lại, nhìn thoáng qua Triển Mộng Bạch, lẩm nhẩm:

- Kỳ quái thật! Dì ấy thanh nhã, khiết tịnh thế, sao người lại thô kệch dơ dáy quá vậy?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng;

- Việc của tại hạ, chẳng liên quan gì đến các hạ...

Thiếu niên cao giọng:

- Phương Cự Mộc! Ta muốn hỏi chuyện với hấn song hấn dơ dáy quá nhìn hấn ta suýt lợm giọng đây! Hãy lấy y phục của ta, trao cho hấn một bộ hấn thay đổi xong rồi, ta sẽ hỏi hấn.

Chừng như hấn không thích nghe ai nói hết câu, ai nói gì với hấn dở chừng, là hấn chận liền.

Tây Môn Sư thấy thái độ của thiếu niên, nghi ngờ hấn có thân thích với Triển Mộng Bạch, hết sức lấy làm lạ.

Vì nghi ngờ song phương có liên hệ, nên y dần cơn giận, tự giới thiệu:

- Tại hạ là Tây Môn Sư, chính là...

Thiếu niên vẫy chiếc điều đầu bằng ngọc, chận ngay:

- Người khỏi phải nói! Ta định bảo người cúi đầu, nhận tội song may cho các người là có hấn đó, hấn là con của dì ta, nhận hấn mà ta tha luôn cho các người. Vậy nên câm miệng, đứng qua một bên!

Đoạn hấn tiếp luôn, song hướng về thuộc hạ hấn:

- Cho hấn một con ngựa đi, bảo hấn cỡi theo chúng ta. Minh khởi hành liền!

Hấn hỏi, hấn nói, hấn bảo làm thế này, thế nọ, chẳng cho ai đối đáp, chừng như hấn có cảm tưởng là mọi người phải tuân phục theo hấn, mọi người là nô lệ của hấn.

Tây Môn Sư giương cao đôi mày, trầm giọng trả đũa:

- Vừa rồi, ta có ý định bảo các người cúi đầu nhận tội, song bây giờ thấy các người là chỗ quen biết của Triển thế huynh, nên ta bỏ qua cho các người!

Thiếu niên trừng mắt:

- Người nói gì?

Tây Môn Sư lạnh lùng:

- Người nói sao, ta nói vậy.

Y cười mỉa, tiếp luôn:

- Chẳng lẽ người quên đã nói gì?

Thiếu niên cau mày.

Bỗng, chiếc ống điều ngọc chớp lên, từ chiếc điều một vệt sáng màu biếc bắn ra, vẽ dài như đường tơ trôi từ trên không buông xuống, nhắm ngay đầu Tây Môn Sư, đường tơ đó chực quẩn quanh đầu y.

Tây Môn Sư kinh hãi, cấp tốc lùi lại mấy bước.

Thiếu niên bật cười ha hả:

- Can đảm, thì người có thừa, mà võ công lại quá thiếu! Cái chiêu thức của ta, ta đánh ra, cố ý để lộ bốn chỗ hở, nếu người nhận định được một trong bốn sơ hở đó thì cần gì phải lùi lại? Võ công của người tầm thường quá, thế mà người muốn chống đối với ta! Người liệu chống đối nổi chăng?

Hắn thốt xong, quay mình bước đi, không buồn nhìn lại Tây Môn Sư nữa mắt.

Hắn đến gần Triển Mộng Bạch, vỗ nhẹ tay lên đầu vai chàng, mỉm cười bảo:

- Lên ngựa đi! Theo ta!

Lý Quan Anh hét lên một tiếng lớn, vọt mình tới, quát:

- Để ta giết hắn, rồi người muốn mang xác hắn đi đâu thì mang. Nhất định không thể mang hắn sống đi đâu được cả!

Thiếu niên thản nhiên hỏi:

- Võ công của người như thế nào? Có cao hơn tên mặt đỏ kia chăng?

Lý Quan Anh cao giọng:

- Họ Triển có mối thù thâm đối với ta, ta biết người có võ công cao, người tài hơn ta thập bội song ta có tranh chấp chi với người đâu mà so sánh hơn kém giữa nhau? Ta chỉ muốn giết tiểu tử họ Triển kia thôi! Giả như người muốn bảo vệ hắn, ngăn trở hành động của ta, ta cũng chẳng sợ gì người, không dám liều chết! Sống với người!

Thiếu niên ngẩng mặt lên không cười:

- Ngu! Người ngu quá! Đã nhận là võ công của ta hơn người gấp mười lần, lại còn đòi liều chết sống với ta! Liều là chết, chứ sống sao được mà làm cái việc cầu may?

Hắn nhích động chiếc ống điều, một vệt sáng màu xanh biếc xẹt ra.

Lý Quan Anh thấy rõ chỗ sơ hở trong vệt sáng xanh biếc đó. Lập tức y xuống tấn vững chắc, hừ một tiếng đưa tay lên, năm ngón xò ra, hờm hờm, chiếc điều xuống vừa tầm, là y chụp liền.

Thiếu niên bật cười lớn:

- Ngu ời là ngu! Người lầm mưu của ta rồi!

Hắn vừa cười, vừa nhích động cổ tay, bàn tay hắn trở nhẹ, đầu ống điều ngọc chỏ xuống vai Lý Quan Anh, trúng ngay huyệt Kiên Tĩnh.

Đang hùng hổ đó, Lý Quan Anh bỗng nghe thân mình tê cứng, tuy chưa ngã, song y chẳng còn làm được một cử động nào.

Thiếu niên điềm nhiên thốt:

- Đó là lối điểm huyết độc đáo của ta, trên đời này chẳng ai giải khai nổi. Người cứ đứng yên tại đây nhé, và tuyệt đối đừng cho ai sờ mó vào mình người, làm động đến các kinh, mạch, thì người sẽ bị nội thương, có hại đến tính mạng. Ta nói trước cho mà hiểu, nếu người vọng động, có xảy ra điều gì nguy hiểm, thì đừng trách ta!

Hắn đến bên xe, đặt chân tả lên bệ cửa, vụt quay đầu lại, hỏi:

- Sao người chưa lên ngựa?

Dĩ nhiên, câu hỏi đó hướng về Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Các hạ muốn tại hạ lên ngựa đi theo các hạ à?

Thiếu niên gật đầu:

- Phải đó. Người hãy thay y phục đi, cho sạch sẽ một chút, ta có nhiều việc muốn hỏi người.

Chân tả đặt lên bệ cửa xe rồi, bây giờ hắn rút luôn chân hữu. Triển Mộng Bạch đột nhiên ngẩng mặt lên không, bật cười cuồng dại.

Cười một lúc, chàng cao giọng thốt:

- Các hạ hiềm tại hạ dơ dáy, tại hạ cũng hiềm các hạ dơ dáy. Ai dám bảo bộ y phục sạch sẽ của các hạ không hôi thối? Nếu các hạ muốn hỏi chuyện tại hạ, xin trước hết cởi chiếc áo đang mặc đó, trao cho tại hạ hửi thử xem!

Rồi chàng tiếp luôn:

- Thúi, chẳng phải trên thế gian này có độc một mùi, còn nhiều mùi thúi lắm kia, bất quá những mùi đó có phần nào khác biệt quá quen rồi, bởi quá quen nên mình không nghe thúi, người khác không quen, nghe rõ cái thúi đó.

Thực ra, con người sang trọng, quý phái, làm gì lại thúi? Thúi đây, là nói về cái thúi của thân thể, của y phục, của vật dụng, chứ chẳng luận về cái thúi của tâm hồn, tư tưởng.

Chẳng qua, Triển Mộng Bạch thấy thiếu niên cao ngạo quá chừng, nên chán ghét, trả lại một câu cho hả phần nào vậy thôi.

Phương Cự Mộc xám mặt, rung rung giọng kêu lên.

Triển Mộng Bạch giật mình, tắt hẳn nụ cười, trố mắt hỏi:

- Cung chủ?... Nàng... hắn... một nữ nhân?

Chẳng những chỉ riêng một mình chàng kinh ngạc mà tất cả mọi người hiện diện đều kinh ngạc.

Trên giang hồ, chẳng phải hiếm người dùng ống điếu mà điểm huyết đều là nam nhân, họ chưa từng nghe ai nói đến một nữ nhân dùng ống điếu làm vũ khí.

Họ chỉ cho là Phương Cự Mộc nói đùa.

Nhưng Phương Cự Mộc trầm giọng, đáp:

- Phải đó!

Bây giờ, mọi người đổ dồn ánh mắt về thiếu niên.

Thiếu niên điềm nhiên không hề cãi, không hề sừng sộ Phương Cự Mộc.

Như vậy, là hắn nhìn nhận rồi.

Mà đúng như thế, hắn là một thiếu nữ, chừng như thích vận nam trọng sử dụng vũ khí nam nhân.

Nàng bật cười ha hả, thốt:

- Ta không tin lắm, người là con của dì Ba, ta thấy người thì dơ dáy, còn dì ba thì hết sức sạch sẽ, nếu cho rằng tiên nữ trên trời là sạch sẽ, thì dì ba còn sạch hơn tiên. Cho nên ta nghi. Bây giờ biết được cái tính khí của người, ta tin liền. Dì Ba cũng có tính khí đó, đúng là cái tính khí của mẹ truyền cho con!

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Người muốn ngủi áo của ta? Ta cởi ra không tiện đâu! Cứ bước lại đây mà ngủi, người muốn ngủi đến bao lâu cũng được! Ngủi xem áo của ta có thú vị hay không?

Triển Mộng Bạch sửng sốt. Bình sinh chàng chưa từng gặp một nữ nhân nên chẳng biết cố kỵ bất cứ sự việc gì.

Chàng vẫn im lặng, vẫn bất động.

Tây Môn Sư là tay lão luyện giang hồ, suy qua tình hình biết ngay thiếu nữ này có liên quan trọng đại với Triển Mộng Bạch.

Một ý niệm phát sinh trong tâm tư, y thốt:

- Triển thế huynh! Về cô bé gái đó, nếu tại hạ tìm được nó, tại hạ sẽ giữ nó lại đây, chờ thế huynh khi nào tiện dịp, trở lại tìm nó.

Vị tiêu sư đồng hành với Tây Môn Sư, sợ Triển Mộng Bạch cứ từ khước mãi, thiếu nữ sanh giận rồi có chuyện chẳng lành cho cả bọn, lập tức phụ họa theo:

- Phải đó, Triển công tử! Công tử hãy yên lòng, cứ đi theo vị cung chủ kia đi, xem cung chủ hỏi gì công tử!

Triển Mộng Bạch vẫn còn thờ người ra đó chưa nói một tiếng nào.

Lâu lắm, chừng như chàng có thở dài một tiếng nhẹ, đoạn quay mình tiến đến con ngựa dành cho chàng, nhảy lên lưng nó.

Lý Quan Anh giương tròn mắt nhìn chàng, mồ hôi lạnh đổ ra thành dòng, thoáng mắt đắm ướt cả y phục.

Y còn làm gì được, khi toàn thân bất động?

Cho dù y cử động được, liệu y dám làm gì chăng?

Tây Môn Hồ chứng kiến mọi diễn tiến, cảm thấy mình chẳng ra quái gì so với nữ nhân đó, nên cũng nín lặng.

Một tiếng bình vang lên, cửa xe đóng lại liền.

Phu xa đã lên chỗ ngồi cũ, nghe tiếng cử động, vội vút roi ngựa vào khoảng không, một tiếng trót vang nhẹ, con ngựa đầu cất vó, bảy con kia cùng nhích chân.

- Nhìn thoáng qua bọn bảo tiêu, tên nào cũng như tên nào, toàn là thứ bại hoại cả!
Triển Mộng Bạch ngồi trên lưng ngựa vòng tay hướng về Tây Môn Sư, chào biệt.
Đoàn xe ngựa lướt đi, xe lăn bánh, ngựa hí lộng, vó ngựa vang đều, rần rần, rộ rộ, cuốn bụi mịt mù.

Tây Môn Hồ thở phào mấy tiếng, rồi cười mỉa:

- Nam không ra nam nữ không ra nữ, đúng là một con yêu tinh!

Hắn vòng tay, ôm Lý Quan Anh, định dịu y vào tiêu cục.

Tây Môn Sư trầm gương mặt, cao giọng thốt:

- Tình nghĩa giữa ta và người đã đoạn tuyệt từ lâu, người có đường người, ta có đường ta, người cứ đi, nếu bước lên thêm nhà của ta, người đừng trách sao ta tàn nhẫn!

Tây Môn Hồ nhìn quanh một lượt, nhận ra các vị tiêu sư và bọn thuộc hạ đều quắc mắt nhìn hắn, ánh mắt ngời ác ý, hắn cười lạnh, rồi gật gù:

- Đi! Đi thì đi chứ! Tiểu đệ chỉ mong đại ca đừng quên cái việc hôm nay, và sau này sẽ không hối hận!

Tây Môn Sư hét lớn:

- Cút ngay!

Tây Môn Hồ lùi lại mấy bước đoạn quay mình, vừa đi vừa tự thốt:

- Một chiêu thức của ngoại nhân, để hở đúng bốn chỗ không thấy một chỗ nào, đành chịu bại, lại không biết thẹn, rồi quay về em út trong nhà, tác oai, tác phúc, nghĩ cũng lạ! Ruột thịt với nhau, thì lại hò hét, đòi đấm, đòi đá còn đối với người ngoài ử rữ như gà nhúng nước!...

Tây Môn Sư nắm chặt hai bàn tay bước tới một bước.

Tây Môn Hồ nín lặng, bế luôn Lý Quan Anh, chạy đi.

Con đường đó rất rộng, khoảng trước cửa tiêu cục thừa thớt khách bộ hành, nhưng đi được một quãng, Tây Môn Hồ thấy trước mặt là khu chợ nhóm, thiên hạ qua lại quá đông đúc, hắn không tiện bế người, nên đặt Lý Quan Anh xuống, rồi dịu y lê từng bước một tiến tới.

Hắn vừa đi vừa lẩm nhẩm:

- Đồng bào huynh đệ đối xử với nhau như vậy nghĩ ra chua chát quá chừng!

Hắn gọi Lý Quan Anh:

- Lý huynh thấy đó chứ? Đối với huynh trưởng, tiểu đệ còn đoạn tuyệt được nghĩa tình, trái lại, đối với bằng hữu, tiểu đệ vẫn giữ nguyên mức độ thâm giao! Sở dĩ tiểu đệ nhẫn nhục, không muốn cùng đại ca sanh sự, là vì Lý huynh đã bị con yêu nữ đó chế ngự, nếu tiểu đệ đại náo tiêu cục, thì Lý huynh khó được yên lành với chúng. Tiểu đệ mong rằng, trong tương lai, Lý huynh đừng bao giờ quên...

Hắn dịu Lý Quan Anh đến một khách sạn, định tìm phòng trọ, chờ cho huyết đạo của Lý Quan Anh trở lại bình thường, rồi hãy tính đến những gì phải làm sau đó.

Nhưng, vừa đến cửa khách sạn, hắn chạm mặt với một lão nhân từ bên trong đi ra.

Lão nhân vận chiếc áo màu xanh, gương mặt trầm trầm, niềm ưu tư xuất hiện lên rõ rệt. Nhận ra lão nhân, bất giác Tây Môn Hồ giật mình.

Lão nhân trông thấy cả hai, cũng biến sắc.

Thì ra, lão nhân chính là Đỗ Vân Thiên, qua phút giây sửng sốt, lão quát lên:

- Vào đây!

Tây Môn Hồ làm gì biết được là Tôn Ngọc Phật đã trút lên đầu hấn cái tội thông gian Trần Thanh Như, nhưng phàm những kẻ có làm điều ta bày, thường giật mình khi tiếp cận với một người nào không lắm thiện cảm đối với mình.

Cho nên, chưa nghe Đỗ Vân Thiên hài tội, hấn đã sợ rồi. Lập tức hấn buông Lý Quan Anh xuống tại chỗ, rồi phóng chân chạy như bay.

Cái mối tình bằng hữu thâm hậu hấn vừa khoe khoang với Lý Quan Anh, hấn bỏ luôn tại chỗ cho Lý Quan Anh giữ lấy, nhớ mãi nhớ suốt đời!

Đỗ Vân Thiên lập tức đuổi theo ra đường, nhưng Tây Môn Hồ đã mất dạng trong đám đông.

Lão không thể sục sạo tìm một người giữa biển người, vì trật tự xã hội phải được tôn trọng, ít nhất cũng trong lúc ban ngày ban mặt.

Lão đành trở vào khách sạn, nhìn Lý Quan Anh điểm nụ cười lạnh hời:

- Ngốc tử! Trên đời này, chẳng có ai ngu xuẩn bằng người! Gian phu ở bên mình, lại nhận là bằng hữu, rồi đi khắp bốn phương trời, tìm kẻ vô cô để trị tội để trị tội đoạt vợ nhà? Nếu ta không thương hại cái cảnh bị vợ phụ phàng, thì ta quyết không dung thứ hành động hồ đồ của ngươi. Người có biết là mình đã bị một gã gian manh lừa cho vào tròng chăng?

Nói là tha, bất quá lão tha chết cho Lý Quan Anh, chứ sự hồ đồ của y gây những hậu quả quan trọng phi thường, khi nào lão bỏ qua được?

Lão rút chân lên, đá mạnh vào Lý Quan Anh, bắn tung y bay ra ngoài xa.

Cái đá đó, chẳng phải lão phát ra để trừng phạt y, lão chỉ muốn cảnh cáo y thôi, đồng thời nhân cảnh cáo, lão giải khai huyết đạo cho Lý Quan Anh luôn.

Bởi lão luyện trên giang hồ như Đỗ Vân Thiên, làm gì lão chẳng nhận ra được y bị điểm huyết?

Song, lão phí công vô ích.

Lối điểm huyết của nữ nhân vừa rồi, là một thủ pháp độc đáo của người trong Đế Vương Cốc, lão mong gì giải hóa được các huyết đạo bị bế?

Lý Quan Anh bị bắn bay đi xa xa, vẫn bất động như thường.

Y không cử động được, trước cũng thế, nhưng y còn nghe được, còn đủ lý trí để hiểu biết, nghe Đỗ Vân Thiên tiết lộ sự tình, y vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, thầm nghĩ: “Ngu? Ta là một kẻ ngu đến thế sao?...”

Tức uất quá độ, máu trong người sôi động, chân khí nghịch hình, y hôn mê ngay.

Đỗ Vân Thiên chưa biết là Lý Quan Anh bị điểm huyết với một thủ pháp độc đáo, đỉnh ninh là bị cái đá đó, y phải cử động được ngay.

Ngờ đâu, y vẫn nằm yên tại chỗ.

Bất giác lão hét lên:

- Người giả chết à? Người định ăn vạ ta đấy à?

Lão chưa kịp làm gì kế tiếp, một tên tiểu nhị từ phía hậu hờ hải chạy ra, gọi to:

- Lão gia ơi! Nguy rồi! Vị tiểu thư của lão gia bỗng nhiên đá bay cửa chạy đi...

Đỗ Vân Thiên biến sắc, giậm chân thành thịch:

- Nó... nó...

Lão không thể chậm một phút giây nào, vả lại lão nói làm gì nữa bởi nói với ai, ai sẽ làm gì giúp ích được lão?

Lão theo tên tiểu nhị vào nhà trong ngay.

Vị tiểu thư, không ai khác hơn là Đỗ Quyên, từ lúc Đỗ Vân Thiên mang nàng theo lão đến bây giờ, nàng luôn luôn loạn trí, do đó, để phòng nguy hại, Đỗ Vân Thiên nhốt hẳn nàng một nơi không cho nàng tiếp cận với ai cả.

Hiện tại, nàng phá cửa chạy đi, Đỗ Vân Thiên làm sao không lo sợ cho được?

Nàng là gái, lại nhỏ tuổi, lại điên loạn, một mình lạc lõng ngoài đời, nàng sẽ gặp bao nhiêu hiểm nguy?

Trong khi lão lo sợ cho con gái thì bên ngoài khách sạn, bọn chưởng quỹ và gia nhân lại lo sợ cho Lý Quan Anh, bởi y nằm bất động chẳng khác nào y đã chết rồi.

Viên chưởng quỹ kêu lên:

- Nếu y chết luôn tại đây thì chúng ta phải làm sao? Trời! Tai họa đâu lại đây, lại đến với chúng ta bất ngờ như thế này?

Một tên gia nhân đề nghị:

- Hay là mình khiêng y ra khỏi khách sạn, đến một nơi nào đó thuận tiện, mình bỏ y xuống, rồi âm thầm trở về?

Hắn xuýt xoa:

- Chữ để y lại đây, rủi y chết gấp thì thật là phiền phức cho chúng ta không ít vậy!

Viên chưởng quỹ tán đồng liền, lập tức chọn hai gã gia nhân lực lưỡng, dặn dò chúng mấy điều cần thiết.

Hai gã gia nhân chưa kịp hành động, bỗng một thiếu nữ có sắc đẹp tuyệt vời từ bên ngoài khách sạn bước vào.

Nàng đảo mắt nhìn thoáng qua mọi người một lượt, đoạn hỏi:

- Các người làm gì thế?

Viên chưởng quỹ và gia nhân, không một ai có lời chi giải thích...

Thiếu nữ trông thấy Lý Quan Anh vụt trầm gương mặt đoạn bảo:

- Mang hắn vào gian phòng nào đó!

Một gia nhân ấp úng:

- Hắn... nhưng hắn...

Thiếu nữ gạt ngang:

- Hắn chưa chết, các người định chôn sống hắn sao?

Nàng còn nhỏ tuổi, song ăn mặc sang trọng gia dĩ cái khí thái của nàng rất khác thường, một con người như vậy hẳn phải xuất thân từ một thế gia, vọng tộc, bọn người trong khách sạn chẳng dám nói vội khiêng Lý Quan Anh vào phòng.

Đúng như lời nữ nhân trên cỗ xe đã bảo, thời khắc trôi qua huyết đạo của Lý Quan Anh tự giải khai, y tỉnh lại.

Tỉnh lại, có khác nào y vừa từ cơn mộng trở về thực tế, và điều làm cho y kinh ngạc hơn hết, là mình đang nằm trong một gian phòng ấm áp, bên cạnh có một thiếu nữ rất đẹp đang ngồi nhìn y, chừng như nàng chu toàn an ninh cho y, trong thời gian y bất tỉnh.

Y nhìn sững nàng, nhận ra gương mặt đó rất quen, nhưng trong phút giây bất ngờ, y không nhớ rõ nàng là ai.

Suy nghĩ một lúc, bỗng y thức ngộ, thì ra nữ nhân chính là người mà Xuân Sảo Dao Ngô Thất trước đây, đưa đến cho Tần Sáu Ông chữa trị.

Nàng là ái thiếp của Ngô Thất.

Bất giác y kêu lên:

- Trời! Ngô phu nhân! Phu nhân có mặt tại đây à?

Thiếu nữ ngơ ngác.

Nàng lấy làm lạ tại sao Lý Quan Anh lại nhận ra được nàng! Nhìn y một chút, nàng bật cười hỏi:

- Người nhận ra ta?

Lý Quan Anh không đáp câu hỏi đó, bởi vì có đáp cũng thừa, y đã gọi nàng là Ngô phu nhân, tức nhiên y nhận ra người rồi.

Y hỏi lại:

- Bây giờ, Ngô lão tiên bối ở đâu, phu nhân?

Thiếu nữ điềm nhiên:

- Lão ấy ở đâu, điều đó có can gì đến ta? Ta hy vọng là từ nay đối thoại với ta, đừng bao giờ người đề cập đến cái lão thất phu đó nữa!

Lý Quan Anh hết sức lấy làm lạ.

Trên đời này, làm gì có một người vợ không thích nghe ai nói đến tên chồng.

Trừ ra, vợ chồng không còn âu yếm với nhau, thì lại là một chuyện khác.

Nhưng, lão ấy hết lòng lo lắng cho nàng kia mà? Trong lúc đưa nàng đến cho Tần Sáu Ông giải độc Tình Nhân Tiễn, lão có thể giết được Tần Sáu Ông, nếu họ Tần từ khước giải độc, lão có thể giết bất cứ ai, cho Tần Sáu Ông vui mà ưng thuận chữa trị cho nàng.

Lo cho nàng như vậy, là tình chồng rất nặng, lẽ đâu nghĩa vợ lại ơ hờ?

Y ấp úng:

- Phu nhân... Phu nhân...

Thiếu nữ chặn lời:

- Ta tên là Mạnh Như Tuyết sao người không gọi tên ta, cứ dùng mấy tiếng Ngô phu nhân đó mãi? Phu nhân gì của lão thất phu họ Ngô đó mà người gọi?

Nàng với tay, lấy một chén trà, đưa đến tận miệng Lý Quan Anh.

Lý Quan Anh càng khó hiểu thái độ của nàng.

Ngô Thất hết sức lo lắng cho nàng, điều đó chứng tỏ lão ta yêu nàng tha thiết, thế tại sao nàng lạnh nhạt với lão quá chừng, gần như nàng xem lão chẳng khác nào một kẻ thù? Một kẻ tử thù, mà nghe đến cái tên thôi, nàng cũng thấy cơn hận bùng lên?

Nhưng, y không kinh ngạc lâu, bởi y vừa nghĩ đến hoàn cảnh của mình.

Y chẳng yêu Trần Thanh Như tha thiết hay sao? Y chẳng xem Trần Thanh Như như lẽ sống của y sao?

Thế mà Trần Thanh Như vẫn phụ phàng y được.

Thì ra, nữ nhân là loài rắn độc, không hơn không kém, có thể bảo họ còn độc hơn loài rắn, họ càng đẹp, lại càng độc.

Nữ nhân, là một cái gì mà nam nhân cần phải tránh xa, giả như có muốn gần thì đừng bao giờ cho họ một giá trị, dù là giá trị nhỏ mọn.

Phải xem nữ nhân như một vật tiêu khiển, cần thì mò đến, không cần thì hất ra.

Y sôi giận, sôi giận vì ám ảnh việc của mình, sôi giận thay luôn cho Xuất Sảo Dao Ngô Thất.

Y đưa tay lên, đẩy chén trà trở lại Mạnh Như Tuyết, giọng y nghiêm lạ:

- Nam nữ thọ thọ bất thân. Huống chi cô nương là người có chủ! Hãy giữ tròn khoảng cách lễ độ giữa chúng ta.

Mạnh Như Tuyết sửng sờ.

Có lẽ đây là lần thứ nhất, nàng gặp một nam nhân cự tuyệt sự săn đón của nàng.

Nàng săn đón Lý Quan Anh, với dụng ý gì?

Tuy nhiên, nàng không hề giận dữ, điềm nhiên cười, rồi thốt:

- Người qua khỏi cơn nguy, chứ nội thương chưa hoàn toàn dứt đâu, giận mà làm gì, giận là có hại cho sức khỏe của người!

Mặt đẹp như ngọc, ánh mắt ngời biếc hơn sao thu dưới thái dương sáng rực, nàng có vẻ hấp dẫn phi thường, nhìn đá, đá cũng rung rinh, huống hồ con người bằng xương bằng thịt?

Ai ở trong trường hợp của Lý Quan Anh, cũng phải buông hồn chơi với theo sóng mắt của nàng.

Nhưng, Lý Quan Anh là con chim bị tê, những nét quyến rũ đó chẳng mấy may dao động con tim y, bởi gương mặt, ánh mắt, nụ cười của nàng tạo cho y một liên tưởng người vợ yêu quý của y, vợ y đã đem ánh mắt nụ cười hiến dâng cho kẻ khác, vợ y đã áp gương mặt đẹp kề môi, kề mũi kẻ khác.

Y không thấy cái gì thanh khiết khả ái trong gương mặt, ánh mắt, nụ cười của Mạnh Như Tuyết, trái lại tất cả là hiện thân của sự dâm ô, tất cả nói lên một phản bội nhục nhã.

Trần Thanh Như phản bội y, Mạnh Như Tuyết phản bội Ngô Thất, dù Mạnh Như Tuyết không là vợ y, chung quy vẫn là một ả lẳng lơ, dâm dật, càng nhìn, y càng sôi giận, rồi y tưởng như vợ y đang ở trước mặt.

Bất giác, y hét lên:

- Ra ngay! Ra khỏi phòng này! Tại hạ chết, mặc tại hạ, cô nương khỏi phải phí tâm lo lắng.

Chưa hả, y bỏ luôn hai tiếng cô nương, dùng cái giọng cộc lốc quát lớn hơn:

- Ra gấp! Người chậm trễ, ta sẽ ngồi dậy, ta xuống giường quăng người ra bên ngoài ngay!

Y dồn Mạnh Như Tuyết trong cảnh chán chường quá độ, y không còn giữ một điểm nhân tính nào, dù đáng lý ra y nên thận trọng hơn một chút, bởi đối tượng là nữ nhân, đại trượng phu không thể cộc lốc đối với nữ nhân.

Lạ lùng thay, Mạnh Như Tuyết không phiền.

Trái lại, nàng vẫn cười tươi, cười ngọt hơn trước. Giọng nàng ấm dịu hơn trước:

- Uống chén trà này đi, uống cho khỏe người, rồi muốn đuổi xô gì, tùy ý.

Nàng vén ống tay áo, để lộ một cổ tay tròn lẳn, trắng mịn. Ngoài cổ tay đó, là bàn tay đẹp, vun tròn, ngoài bàn tay có năm ngón tay thon tròn, trắng mịn.

Năm ngón tay kèm chén trà bốc khói thơm, tay hấp dẫn, trà hấp dẫn, nụ cười hấp dẫn, đưa đón cũng hấp dẫn luôn.

Có phải vì lòng trắc ẩn mà nàng cứu Lý Quan Anh chăng?

Cứu y, là một cái ơn, sắc đẹp của nàng là một hấp lực hai sự kiện đó vẫn không làm cho Lý Quan Anh động tâm!

Kỳ quái thật!

Tự nhiên, Mạnh Như Tuyết phải lấy làm lạ. Trên đời này, một kẻ không động tâm vì hai sự kiện đó, hẳn phải là một quái vật chứ chẳng là con người.

Bình sanh nàng được thiên hạ nuông chiều, thiên hạ đó là những người thân thích, trong gia đình trong quyến thuộc.

Luôn luôn, nàng được nuông chiều thành nàng có cảm tưởng là nàng sanh ra để được mọi người nuông chiều.

Giờ đây, Lý Quan Anh hắt nàng như hắt một vật phế thải, một vật đáng tởm.

Bảo sao nàng không lấy làm lạ?

Khi một nữ nhân động tánh hiếu kỳ, thì đừng mong có một mãnh lực nào ngăn cản nữ nhân đó tìm mọi cách thỏa mãn tính hiếu kỳ.

Cho nên, Mạnh Như Tuyết không giận, trái lại nàng còn làm lành hơn, có điều thành thật hay giả dối, thì chỉ có mỗi mình nàng biết mà thôi.

Thói thường của nữ nhân, là ai nuông chiều họ, họ càng làm cao, họ càng khinh thường, dù đức nhà vàng chứa họ, họ cũng khinh như thường.

Trái lại, ai miệt thị họ, hờ hững với nhan sắc họ, họ càng đeo đuổi theo kẻ đó, dù kẻ đó ở nhà tranh vách đất, dơ bẩn, nghèo hèn, họ cũng tìm đến.

Tìm đến để truy nguyên sự hờ hững đó, bởi họ tin rằng trên thế gian, chẳng có cái gì đứng vững trước nhan sắc của họ.

Họ thừa quyền năng đánh đổ mọi kháng cự, họ tin như vậy.

Cho nên, Xuất Sảo Dao Ngô Thất tôn nàng như thần tượng, nàng vẫn có thể bỏ bực thờ, phiêu lưu trong cảnh giới tình cảm tìm cái lạ.

Lý Quan Anh xua đuổi nàng, nàng lại nhào vào.

Bàn tay kia nàng đã đưa ra, nâng nhẹ nơi má Lý Quan Anh, bàn tay đang cầm chén trà, cũng đưa tới, chén trà kề miệng y.

Còn gì hấp dẫn hơn cái cảnh đó?

Dù cho ai không đau ốm, cũng muốn được đau ốm để hưởng cái săn sóc êm dịu đó!

Nhưng, Lý Quan Anh cố gượng ngồi dậy, đưa tay gạt tay cầm chén trà của nàng ra xa, lần này thì y mắng thật sự:

- Ngô lão tiền bối là bậc anh hùng có đối xử tệ bạc với người chẳng, sao người chẳng giữ gìn thân giá, lại buông lung cái thói sỗ sàng như thế? Nếu thiên hạ thấy được hành động của người, thì còn gì danh dự của chồng, mà người làm sao nhìn thiên hạ chứ?

Mạnh Như Tuyết thản nhiên:

- Ai thấy, mặc ai, có can gì đến ai mà dị nghị ta? Lão ấy thấy thì mặc lão, lão làm gì ta được, khiến ta phải ngán? Lão là chồng ta? Buồn cười lắm! Một kẻ có cái tuổi đáng cha ta lại là chồng à? Chẳng lẽ ta phải đeo sát một bên lão, để làm vui cho lão bất cứ trong phút giây nào, chẳng lẽ ta phải chiều theo mọi cái hững của lão? Ta cũng có tự do của ta chứ, ta cũng phải xuất ngoại, thỉnh thoảng tìm vui chứ?

Lý Quan Anh sôi giận cực độ, chỉ thẳng tay vào mặt nàng, lớn tiếng mắng nặng hơn:

- Người... người... vô sĩ... vô sĩ...

Mạnh Như Tuyết mỉm cười, chặn lời:

- Mắng ta thật sự à?

Lý Quan Anh gầm lên:

- Mắng người đó! Mắng thật đó! Ta không mắng người, dễ thường ta mắng chó à?

Mạnh Như Tuyết thản nhiên:

- Người thích mắng ta? Cứ mắng đi, mắng nữa đi! Bình sanh ta chưa hề nghe ai mắng ta, ta chưa biết cái thú của kẻ bị mắng, bây giờ ta muốn nếm cái thú đó, xem nó như thế nào?

Lý Quan Anh tức uất, cơ hồ hôn mê trở lại như cũ.

Y chưa nói gì thêm, Mạnh Như Tuyết lại tiếp:

- Người thọ thương, lại cô đơn quá chừng, người cần phải có người bầu bạn với người, ta giúp người quên phần nào niềm cô đơn tịch mịch, ta săn sóc người, điều đó có gì bất lợi cho người đâu, lai quyết người lại hất hủi, đuổi xô ta? Ta cũng chẳng đến nỗi xấu xí kia mà! Hay là người cho rằng ta không xứng đáng với người?

Lý Quan Anh phần hận phi thường, thâm nghĩ:

- “Kẻ khác, làm ô nhục vợ ta, tạo sao ta không trả thù đời? Tại sao ta trọng nhân loại? Nhân loại lừa gạt lẫn nhau chẳng? Tại sao ta không thể dâm loạn vợ người, trong khi người dâm loạn vợ ta?”

Y rít lên một tràng cười ghê rợn, gần từng tiếng:

- Người thực tâm đeo dính bên ta à?

Mạnh Như Tuyết trông thấy thái độ hung tàn của Lý Quan Anh, gương mặt hầm hầm, ánh mắt nóng rực, tỏ rõ cái khí độ của một nam nhân tràn đầy phương cương,凛冽, khác hẳn với Ngô Thất diệu hiền chỉ biết thụ động chứ chẳng có một điểm nhỏ quật cường, nàng thích quá.

Nàng thích vì trước mặt nàng là một trái cấm, nhất định nàng phải ngoạm cái trái cấm đó mới được.

Nàng gật đầu.

Lý Quan Anh bật cười ha hả:

- Theo ta? Hạng ti tiện như ngươi, ta cầu đừng gặp và ta rất khinh, nếu ngươi theo sát bên ta, thì đừng trách sao ta thỉnh thoảng lại hành hạ, ta muốn trời, ngươi hay trời, ta bảo đất, ngươi hay đất. Tuyệt đối không chịu nổi thì cút, cút ngay bây giờ càng hay! Ngươi nghe chưa?

Mạnh Như Tuyết cười duyên:

- Ta lừa dối ngươi làm chi? Ta muốn thực tâm săn sóc ngươi mà...

Nàng càng dịu dàng, duyên dáng, Lý Quan Anh càng mắng nặng. Y càng mắng nặng, nàng càng thấy thích cái nhân cách của y, cái thích đó, chẳng bao giờ nàng bắt gặp ở Ngô Thất.

Trên đời này, có cái chi lạ mà con người không ham thích, nhất là nữ nhân?

Cho rằng hiện tại, Mạnh Như Tuyết mê Lý Quan Anh, cũng chẳng quá đáng chút nào, càng mê y, nàng càng bám sát y hơn, y cứ mắng, cứ xô đuổi, nàng càng quyết tâm phục thị, nàng phải làm cho kỳ được việc đó bằng mọi giá.

Lý Quan Anh luôn miệng mắng nàng, nàng vẫn mỉm cười, làm tất cả mọi việc hữu ích cho y.

Oán hờn tích trữ từ lâu, sau ngày khám phá ra được là Trần Thanh Như phản bội, y đem đổ trút cả lên đầu Mạnh Như Tuyết.

*

* *

Xe chuyển bánh, ngựa nện vó, xe và ngựa tiến đều đều.

Đoàn tùy tùng phía hậu, gồm tám tên, tám tên cỡi sáu con ngựa.

Một con do Phương Cự Mộc cỡi, một con cấp cho Triển Mộng Bạch. Sỡ dĩ Phương Cự Mộc phải cỡi ngựa, thay vì ngồi xe như trước, là vì hắn phải kèm theo Triển Mộng Bạch.

Hắn vừa giục ngựa, vừa gọi Triển Mộng Bạch:

- Triển công tử! Cái hôm đó...

Hắn muốn dò la tin tức về Thiên Phong Kiếm, tìm hiểu lão ấy hiện ra sao, hạ lạc địa phương nào.

Nhưng, Triển Mộng Bạch chỉ hừ lạnh không nói gì.

Phương Cự Mộc thất vọng, hắn cố gượng điểm một nụ cười, tro trên tiếp:

- Kỳ quái thật, sau diễn tiến tại tòa đạo quán, Phấn Hồn gia đột nhiên biến mất, nếu tại hạ không gặp được Nhị cung chủ, thì chẳng rõ tại hạ phải phiêu bạt đến nơi nào!

Triển Mộng Bạch vẫn nín lặng.

Mấy lần gợi chuyện, Phương Cự Mộc không làm sao cho Triển Mộng Bạch nói một lời.

Cuối cùng rồi hắn cũng phải nín luôn.

Xe và ngựa ra khỏi thành, chạy đi rất gấp, chạy như sợ không còn kịp thời gian nữa.

Điều đó làm cho Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, muốn hỏi lý do nơi Phương Cự Mộc, song nghĩ lại, mình đã cự tuyệt mọi cuộc đàm thoại với hắn rồi, chẳng lẽ bây giờ lại khai chuyện với hắn?

Chàng đành giữ niềm thắc mắc, chờ một dịp nào đó.

Chàng nhìn ra hai bên đường, cây chạy lùi lại, nhanh không thể đếm, càng thắc mắc hơn về việc đoàn xe ngựa bôn trình quá gấp.

Nhìn lên không, thấy thái dương đã chếch về Tây, ngộ đã quá lâu, nhớ đến giờ ngộ, là nhớ đến bữa trưa, và chàng nhớ luôn là từ sáng sớm, chàng chưa ăn gì.

Tiệc rượu do Tây Môn Sư thiết đãi, chàng chỉ hợp qua mấy ngụm rồi biến cố xảy ra cho đến bây giờ, tính lại thì trọn một đêm cộng thêm hơn nửa ngày, chàng chẳng ăn gì, kể cả cái uống.

Đói!

Tự nhiên quên đi thì chẳng sao, nhớ đến thì ai ai cũng phải đói. Hiện tại chàng đói lắm.

Nhưng, đói cũng phải ráng chịu, chẳng lẽ kêu vang lên cho xe ngựa ngừng, tìm cái ăn, cái uống?

Vả lại tìm đâu trên khoảng đường dài, chưa đến thị thành nào?

Chàng lại ôm thêm cái đói nơi mình, đói hòa với thắc mắc làm tâm hồn chàng mông lung...

Bỗng, một ngọn gió mát quét ngang qua mặt chàng.

Bất giác chàng nhìn lên, thấy trước mặt mênh mông trời nước một màu, nước và trời liền mí với nhau.

Vùng trời nước bao la trước mắt chính là Thất Hồ.

Thì ra, chàng đã đến Thất Hồ.

Trên mặt hồ, xuôi ngược những cánh buồm, buồm trắng, nước xanh vẽ lên khung cảnh tuy mộc mạc nhưng đẹp vô cùng.

Rất tiếc, Triển Mộng Bạch hiện mang tâm sự trùng trùng, còn đâu rỗi rảnh để thưởng thức cái đẹp trước mắt?

Xe ngựa đến hồ, chưa dừng lại ngay, còn chạy vòng quanh một lúc.

Từ trong xe, Nhị cung chủ thò đầu qua bức rèm, ra lệnh gì đó, rồi nàng thốt băng quơ:

- Đến rồi!

Câu đó, đúng là nàng thốt cho Triển Mộng Bạch nghe, nhưng nàng không gọi chàng.

Chứ thực sự thì nàng cần gì phải nói với bọn tùy tùng, chẳng lẽ chúng chẳng biết sao?

Nàng nói là đã đến nơi, tự nhiên xe dừng.

Xa xa, nơi phía trước chỗ dừng xe, là một khu rừng lớn, trong khu rừng lớn có đủ loại cây, lại có một khu rừng dâu nhỏ.

Trong khu rừng dâu, có nhiều thiếu nữ xinh đẹp đang hái lá dâu.

Những thiếu nữ đó, lui tới nhộn nhàng, cười cười nói nói với nhau, vui vẻ quá chừng.

Vùng Giang Nam, nổi tiếng là nơi lắm gái đẹp, thì những nữ nhân này hẳn phải được chọn lựa trong số những nàng đẹp nhất, có như vậy mới nói lên được sự cầu kỳ của bậc chủ nhân.

Địa phương này, của danh gia vọng tộc nào?

Nhị cung chủ xuống xe, thở một hơi dài, hẳn nàng khó chịu lắm, bây giờ được nơi khoảng trống trải, nàng nghe niềm thanh sướng tràn ngập tâm tư, cái hứng dâng lên, và chừng như nàng quen lối sống nhàn hạ, phút giây bực bội, trở lại bình thường, cái hứng càng cao hơn.

Nàng thốt băng quơ, cái tánh của nàng hay thốt băng quơ, dù muốn nói với ai đó, nàng cũng không cần hướng về người đó, tự người đó phải hiểu lấy. Cho nên khi nàng mở miệng là tất cả bọn người tùy tùng phải chú ý, xem có đúng chính là mình mà nàng hướng câu nói đó hay không!

Đúng thì đáp nhanh, chậm đáp là có tội. Không đúng thì im thinh thíp.

Nàng thốt băng quơ:

- Có lẽ là nơi đây rồi!

Không ai dám nói phải hay không phải cái nơi mà nàng muốn đến, và ai ai cũng chú ý, chờ xem nàng có sai khiến chi chăng?

Bỗng, nàng quay về Triển Mộng Bạch:

- Ta quên hỏi người! Chứ người tên gì?

Triển Mộng Bạch đang nhìn vào môn lung, như chẳng nghe chi cả.

Chàng không nghe tức nhiên không đáp.

Phương Cự Mộc đáp thay, hẳn đóng vai bao sân, hẳn phải hiểu biết tất cả, để tùy thời, tùy việc, cung cấp cho Nhị cung chủ những chi tiết cần thiết, dù không hẳn Nhị cung chủ hỏi hẳn, dù những chi tiết đó không thuộc cá nhân của hẳn:

- Chừng như Triển công tử có cái tên là Bạch, chữ lót là Mộng.

Nhị cung chủ mỉm cười:

- Triển Mộng Bạch! Hi hi! Mộng... là nằm mộng, chắc người thường nằm mộng, và trong mộng thường thấy Lý Bạch? Lý Thái Bạch, Lý Trường Canh tinh quân... Cái tên nghe ra cũng thú vị đấy chứ!

Đột nhiên, Triển Mộng Bạch quay mình lại, cao giọng trả liến:

- Còn người, người tên gì?

Chàng hỏi nàng, nhưng đôi mắt lại trừng trừng nhìn Phương Cự Mộc. Chàng nhìn nhận, bởi chàng biết Phương Cự Mộc sẽ kinh hãi trước thái độ cộc lốc của chàng, hẳn chẳng bao giờ chịu cho ai vô lễ đối với Nhị cung chủ, và chàng hỏi trắng trợn như vậy là vô lễ lắm rồi.

Đôi mắt của chàng bốc ngời tinh quang, ẩn ước có vẻ quật cường.

Nhị cung chủ cười vang:

- Ha ha! Ta tên gì? Người hỏi ta, sao lại nhìn hấn? Hấn không dám nói gì đâu, người muốn biết, ta nói cho biết. Ta là Tiêu Phi Vũ. Người nên nhớ kỹ đấy!

Triển Mộng Bạch trả tiếp một đòn thứ hai:

- Phi Vũ? Vũ là mưa, mưa lại bay được à? Thú vị quá chừng!

Chàng mả lại, gương mặt chàng lạnh như giá băng, chàng còn muốn gương mặt đó lạnh hơn, để chứng tỏ một sự khinh miệt, để biểu lộ cái độ quật cường cao vút.

Tiêu Phi Vũ không lấy làm điều, cười tươi như thường:

- Thú vị là cái chắc rồi, càng thú vị hơn nữa là bằng hữu của ta trông thấy người trong cái lốt đó!

Triển Mộng Bạch bĩu môi:

- Ta có cần hội diện với bằng hữu của người đâu? Người nói rằng, có nhiều việc muốn hỏi ta, vậy muốn hỏi gì người hãy hỏi đi, hỏi gấp, nếu không thì ta đi. Ta không thể theo người lâu hơn, ta không phí thời gian chờ người, cao hứng lúc nào, hỏi lúc ấy.

Tiêu Phi Vũ điềm nhiên:

- Người là con của dì ba ta, cái đạo lý bắt buộc ta phải chiếu cố đến người, khi nào ta nỡ để người đợi mãi cái lốt ăn mày? Dù sao ta cũng phải giữ thể diện cho dì ba ta chứ?

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Điều mà người muốn nói với ta, chỉ có thể thôi à?

Chàng xuống ngựa, cười lạnh, rồi buông gọn:

- Tạm biệt nhé!

Chàng cũng muốn nói: Vĩnh biệt, song đã chắc gì lại chẳng gặp nhau nữa, chàng không muốn gặp, thì sao?

Nên chàng buông gọn hai tiếng tạm biệt.

Rồi chàng vòng tay, sắp sửa quay mình.

Tiêu Phi Vũ cao giọng:

- Phàm là nam tử hán, tất phải có hành động thác lặc, quang minh. Mỗi ngôn từ, mỗi cử chỉ, phải rõ ràng, như mực đen rơi trên giấy trắng, đen rõ đen, trắng rõ trắng, cớ sao lại mờ lung, mơ hồ? Ta bảo người đến gần ta, ngửi chiếc áo của ta, xem thơm hay thối, người không dám làm, bởi không dám làm nên đi theo ta. Đi theo mà không cương quyết, không khẳng khái, đi theo với cái vẻ miễn cưỡng, đi một lúc rồi hối hận, chịu không nổi hối hận, lại toan bỏ đi, thế là nghĩa gì? Người sợ ta phải không? Nam tử hán như người, phỏng có giá trị gì? Sao người không mang lốt nữ nhân luôn? Người còn dám nhìn bọn nữ nhân như ta được chăng?

Triển Mộng Bạch cười mỉa:

- Bình sanh, ta chưa từng thấy một nữ nhân nào như người. Có lẽ từ ngàn xưa chẳng có một, mà trong vòng ngàn sau, chắc chắn không luôn! Hi hữu! Hi hữu!

Nhưng, chàng còn đứng lại đó.

Tiêu Phi Vũ cười lớn:

- Trong cõi nhân sanh, làm được cái gì hi hữu, thì thú vị biết bao? Ta là một con người hi hữu, tức nhiên chẳng ai so sánh được với ta, không ai bằng ta, ngàn xưa chẳng có, ngàn sau cũng sẽ không luôn! Như vậy là một vinh hạnh lớn lao cho ta, có chi đâu mà người mai mỉa?

Nàng ngưng cười, giục:

- Thay đổi y phục đi, rồi theo ta mà gặp một vị bằng hữu, đừng mang cái lốt ăn mày chường mặt trước thiên hạ, mất thể diện của dì ba, mất luôn thể diện của ta. Sở dĩ ta đến Giang Nam lần này là vì tìm vị bằng hữu đó kết giao, cho người biết, một nữ bằng hữu đó! Biết đâu nhờ người ta nể dì bà, biết đâu nhờ ta nói vào, mà người sẽ được...

Triển Mộng Bạch trầm gương mặt, chận lời:

- Ta lập lại câu nói của ta, một lần cuối cùng, người có gì muốn hỏi nơi ta, cứ hỏi, hỏi ngay, hỏi nhanh lên, xong rồi là ta đi liền. Ta chờ người hỏi, chứ chẳng phải ta cam kết là bất cứ câu hỏi nào của người, ta cũng phải đáp. Không, ta không bị ràng buộc gì cả, người nhớ như vậy đi! Đáp hay không, tùy cái hứng của ta. Còn như người có cái ý muốn ta hoàn toàn tuân phục người, thì đúng là người nuôi mộng, người nên tỉnh mộng là vừa.

Chàng nhấn mạnh:

- Nếu người chẳng hỏi gì, thì ta tạm biết người vậy!

Lúc đó, bọn thiếu nữ hái lá dâu đã quy tụ lại một nơi, quây quần quanh một thiếu nữ có thân hình cao, tóc vấn cao, vận áo trắng mỏng, kiểu chệt.

Thiếu nữ đó, đứng giữa bọn kia, nổi bật hẳn lên như một vị nữ hoàng trong vòng ủng hộ của phi tần cung nữ.

Nhóm thiếu nữ đã xuất hiện trong tầm mắt của Tiêu Phi Vũ.

Nhìn thấy bọn đó, Tiêu Phi Vũ reo lên:

- Ha ha! Liễu gia muội tử...

Thiếu nữ vóc cao, tóc vấn cao chạy đến như bay, chân nhẹ nhàng như dẫm vào mây, nương mình theo gió.

Chưa đến gần, nàng đã cất tiếng cười vang:

- Tiểu thơ thơ đã đến đó, phải không? Cao hứng quá đi, thơ thơ ơi! Cao hứng chết được đấy!

Câu nói vừa dứt, nàng đã đến cạnh Tiêu Phi Vũ rồi.

Tiêu Phi Vũ cầm cổ tay nàng, mắng yêu:

- Liễu a đầu, đáng ghét! Ngu thơ hứa đến, tự nhiên phải đến, không lẽ ta lừa tiểu muội?

Nữ nhân đó, ạ lên một tiếng, ưỡn ngực, ẹo hông, bật cười ha hả:

- Dù biết vậy, người ta vẫn trông, vẫn ngóng, người ta chờ hơn nửa ngày trời rồi đó, phải biết chờ nửa ngày thì gan ruột người ta nó thấp thỏm, nó bồi hồi, nó bứt rứt, nó xốn xang như thế nào! Tại thơ thơ cả!

Thiếu nữ có dáng dấp yếu điệu vô cùng, mỗi cử động của nàng lại biểu lộ một sức hút mãnh liệt, nhìn nàng, Triển Mộng Bạch bị hấp dẫn đến độ tâm tư mông lung ngay, không còn kịp nhận định là nàng có đẹp hay không, đẹp đến mức nào...

Nàng yếu đuối quá, chừng như gió nhẹ thổi qua cũng cuốn bay nàng được như cuốn mất chiếc lá rơi.

Nàng lại vô tư, vô lự, tự hồ bình sanh chẳng có việc gì đáng cho nàng quan tâm.

Và nàng thản nhiên đến sỗ sàng, dù trước mắt nàng có mấy nam nhân, nàng vẫn không cần giữ gìn ý tứ, cứ cười, cứ nói, cứ uốn éo, cứ nhún nhảy, như một mình giữa sa mạc.

Xem ra, nàng còn phóng túng hơn phần đông nam nhân.

Một con người như vậy, lại có kẻ tìm đến mà kết giao à?

Thiếu nữ vẫn cười, vẫn nói, vẫn uốn éo, vẫn nhún nhảy, nàng loanh quanh bên Tiêu Phi Vũ, mừng rỡ tượng một tình nhân vồ vập tình nhân sau thời gian cách biệt, bỗng gặp gỡ bất ngờ, niềm nhớ nhung được tuôn ra hối hả.

Tiêu Phi Vũ mắng yêu:

- Làm gì thế, con quỷ sống? Nếu ngu thơ là nam nhân, hẳn phải mê tít hiền muội ngay.

Thiếu nữ cười tít, rồi lùi lại mấy bước, đứng ngắm Tiêu Phi Vũ, ánh mắt say sưa.

Rồi nàng bước tới chụp tay lên vai Tiêu Phi Vũ chừng như để làm một cử chỉ thân mật, bỗng nàng thấy Triển Mộng Bạch đứng phía sau Tiêu Phi Vũ, cách không xa lắm.

Bất giác, nàng cau mày, buông tay xuống lùi ra xa.

Tuy thiếu nữ có vẻ hấp dẫn lạ. Triển Mộng Bạch chỉ nhìn thoáng qua nàng, rồi không lưu ý đến nữa.

Cho nên, lúc nàng phát hiện chàng, nàng nhìn chàng, chàng chẳng hề hay biết.

Tiêu Phi Vũ thấy thần sắc của thiếu nữ chợt biến đổi, bật cười khanh khách, thốt:

- Hiền muội hiềm gì hấn? Tuy hấn có thân thể như vậy đó, chứ hấn cũng là biểu ca của ngu thơ.

Thiếu nữ biến sắc thêm một chút, kêu lên:

- Biểu ca? Biểu ca của thơ thơ?

Tiêu Phi Vũ mỉm cười:

- Biểu muội ơi! Thấy nữ nhân, hiền muội hân hoan, gặp nam nhân, hiền muội cau mày!

Thế hiền muội định làm một xử nữ suốt đời à?

Thiếu nữ đưa một ngón tay, vẽ vòng vòng một bên mà như lêu lêu cười khúch khích:

- Không biết thẹn! Ăn nói như vậy mà nghe được à? Thơ thơ mà cũng biết nói câu ấy nữa sao? Thế ra, gặp nam nhân rồi, chắc thơ thơ hân hoan lắm, và thơ thơ vô vập ngay, tổ cái sự thân mật ngay à.

Nàng đưa hai tay che mặt, gập lưng xuống, rồi bật cười sằng sặc, cười trong lòng hai bàn tay.

Tiêu Phi Vũ không giận, điềm nhiên thốt:

- Ngu thơ thực sự là một nam nhân, chứ chẳng phải nữ nhân. Từ nay, hiền muội nên gọi ca ca mới hợp lý!

Nàng day lại Triển Mộng Bạch, vẫy tay, mỉm cười, tiếp:

- Người thấy không, nàng hiềm chúng ta là nam nhân, mà chúng ta thì định lưu lại đây với nàng mấy hôm, ta chỉ sợ nàng không tiếp nhận.

Nàng trở lại thiếu nữ, đe dọa:

- Liễu Đạm Yên! Người từ chối là có chết với ta đấy nhé!

Thiếu nữ tên Liễu Đạm Yên, bật cười ha hả:

- Chết với ca ca? Ca ca sẽ làm sao?

Tiêu Phi Vũ trừng mắt:

- Ta ăn tươi, nuốt sống người!

Liễu Đạm Yên cười tít:

- Lại đây mà ăn! Lại đây mà nuốt! Mà thôi, để tiểu muội mang xác lại cho!

Nàng lướt tới, nhào vào lòng Tiêu Phi Vũ.

Nhưng, còn cách Tiêu Phi Vũ độ một thước, nàng chuyển mình, chạy bay vào khu rừng dâu.

Trong rừng dâu, đất màu đỏ, trên mặt đất đỏ, có một con đường nhỏ, lát đá trắng ngoằn ngoèo, xuyên rừng.

Con đường chạy dài, sâu vào rừng, nhưng chưa tận bìa rừng bên kia, con đường dừng lại trước một vườn hoa.

Hoa đủ loại, tự nhiên có đủ màu, hoa đua nở, phô màu phản ánh nắng, trông đẹp phi thường.

Vườn hoa lớn, hoa phải nhiều, hương hoa tỏa rộng, còn cách xa vườn hoa, vẫn ngửi hương hoa ngọt mùi.

Giữa vườn hoa rộng, có một tòa tiểu lâu màu hồng, tường xanh, quanh tòa tiểu lâu, có mấy hàng trúc.

Cổng rào cũng bằng trúc.

Hai tiểu tỳ mắt sáng, y phụ đẹp, thấy người đến, bật cười vang cửa, rồi chạy ra mở cổng. Nhìn khung cảnh, Tiêu Phi Vũ thích thú vô cùng. Nàng đập nhẹ tay lên vai Liễu Đạm Yên, cười tán:

- Liễu đầu có điểm phúc lạ! Sống trong một cảnh trí này, thì đúng là tiên rồi!

Liễu Đạm Yên cũng cười:

- Nếu là nơi còn nặng mùi trần tục, thì làm sao dám thỉnh bậc thiên kim quá bước đến viếng?

Nàng nắm cổ tay Tiêu Phi Vũ, đưa nhau vào hành lang chạm trổ tinh kỳ.

Hàng lang có lan can bọc bên ngoài, ngoài lan can, còn có nhiều cội đào, hoa nở rực rỡ, hương hoa ngào ngạt.

Tận đầu dãy đào, có tòa nhà, vào nhà phải qua một vọng cửa hình mặt nguyệt.

Bên trên vọng cửa, có bốn chữ nằm giữa hoa đào. Ý tứ của bốn chữ đó chẳng có gì siêu kỳ, nhưng nét bút thì vô cùng tươi đẹp.

Nhìn nét bút, rồi nhìn hoa đào, khách chẳng biết bút đẹp hay đào đẹp, bởi khó mà làm một cuộc so sánh rõ rệt.

Bên trong tòa nhà đó, tất cả những vật dụng đều sạch sẽ, dù ai khó tính đến đâu, cố tìm tòi khắp chốn, trên cũng như dưới, chẳng làm sao thấy được một cọng rác, một hạt bụi.

Gia dĩ cửa sổ lấp lánh ánh sáng bên ngoài chiếu ngập bên trong, vẻ thanh khiết lại càng hiện ra rõ rệt.

Trong khung cảnh đó, nhất định không thể dung chứa một tục khách.

Liễu Đạm Yên là chủ nhân, dĩ nhiên phải xứng với khung cảnh rồi, mà Tiêu Phi Vũ cũng xứng đáng như thường, xứng đáng với vẻ sang quý của nàng.

Chỉ có Triển Mộng Bạch là hiện thân của trái ngược, với bộ y phục xác xơ, với mớ tóc rối bồng, thân hình qua nhiều ngày không tắm rửa.

Nhưng, chàng vẫn thản nhiên, luôn luôn cao mặt, tỏ rõ thái độ ngông ngang xem nơi đây cũng như đồng hoang, rừng vắng.

Cái cốt khí cao ngạo của chàng, vững chắc như trụ đồng trồng sâu dưới ngàn lớp đất, dù cho chàng vào cung vàng điện ngọc của bậc đế vương, cốt khí đó chẳng hề dao động, nói chi là vào một ngôi nhà nhỏ nơi thừa nhân của một thiếu nữ thừa bạc mà cũng lắm cầu kỳ?

Phương Cự Mộc đi theo họ, hấn ăn mặc khá sang trọng, song giữa khung cảnh đó, hấn vẫn áy náy không an.

Không lâu lắm, do lệnh của Liễu Đạm Yên, một tiệc rượu được dọn lên bàn.

Khỏi phải nói, tiệc rượu hấn phải gồm những thức ăn hiếm có, thức uống tân kỳ.

Hầu rượu là hai tiểu hoàn có đôi mắt đẹp.

Chừng như trong tòa nhà này, chẳng có bóng dáng một nam nhân.

Liễu Đạm Yên cười cười nói nói với Tiêu Phi Vũ, không hề bắt chuyện với Triển Mộng Bạch, dù là một vài lời miễn cưỡng, chiếu lệ.

Nàng lạnh nhạt với con người có cái dáng của kẻ ăn xin?

Nàng khinh miệt chàng là cùng lưu, cặn bả?

Nhưng, Tiêu Phi Vũ đã giới thiệu, chàng là biểu ca của nàng kia mà, tại sao Liễu Đạm Yên có thái độ đó đối với chàng?

Nhưng, Triển Mộng Bạch không buồn nhìn thoáng qua hai nàng, mặc cho hai nàng cười, nói, biểu lộ màu mè, bày vẽ kiểu cách với nhau, chàng như chẳng nghe, chẳng thấy, cứ rót đầy chén rượu, cứ uống cạn chén đầy.

Chàng tự hào là tay có tửu lượng lớn, trên đời này ít có nam nhân nào sánh kịp chàng, nói chi đến nữ nhân?

Thế mà Tiêu Phi Vũ cũng uống như chàng, nam mấy chén, nữ cũng y số, nam như chếch choáng, nữ vẫn còn tỉnh bơ, thần sắc không hề thay đổi.

Triển Mộng Bạch thở ra, thầm nghĩ:

- Rất tiếc nàng là gái! Con người có cái lượng hào như vậy, hẳn cái tâm phải hào! Nếu nàng là nam nhân, nàng kết giao với ta thì đúng là hảo hữu của ta!

Bỗng, từ phía sau khách sảnh, mấy thiếu nữ bước ra, tay cầm nhạc khí.

Nàng đi đầu khởi tấu, mấy nàng sau hòa theo, tiếng nhạc nổi lên. Theo liền tiếng nhạc, một số vũ nữ xuất hiện, múa những điệu tân kỳ.

Rượu vào, men bốc, hào khí bùng lên, gia dĩ trước mắt có gái đẹp, bên tai có tiếng nhạc êm đềm, Triển Mộng Bạch trong phút chốc cảm thấy yêu đời lạ.

Trong trường hợp đó, có chàng trai nào lại chẳng bốc đồng?

Họa chẳng chỉ những tượng đá, hình bằng, mới không có cái tâm để động.

Bất giác, chàng với tay đoạt chiếc dao cầm của một thiếu nữ đứng gần, búng tay dáo lên một khúc.

Chàng vốn là một phong lưu công tử, thì còn lạ gì các thứ thi tửu cầm kỳ?

Cung đàn của chàng tuyệt diệu không tưởng tượng được, hai tiểu hoàn hầu rượu ngẩng mặt, nghiêng tai, say sưa nghe.

Tiêu Phi Vũ vỗ tay tán thưởng:

- Hay! Hay quá! Ta không ngờ cái vỏ của người dơ mà cái cốt của người lại nhã như thế!

Hứng dâng cao, nàng chụp luôn một chiếc tỳ bà phụ họa lên.

Dĩ nhiên, nàng cũng là tay sành, đàn vẳng lên với âm thanh siêu trần, thoát tục.

Cuộc rượu cứ thế khai diễn, trong niềm hoan lạc của khách và chủ nhân.

Liễu Đạm Yên dành ngôi nhà nhỏ đó cho Tiêu Phi Vũ làm nơi tạm trú.

Bởi Triển Mộng Bạch là biểu ca của họ Tiêu. Liễu Đạm Yên phải thu xếp một nơi tắm tất cho chàng.

Đêm nơi đây, dĩ nhiên là u tịch, bốn phía vắng lặng gần như lạnh lùng.

Trong cơn say, người ta quên hết mọi việc, khi tỉnh lại rồi, người ta nhớ, lại nhớ bù trừ, nhớ gấp đôi, gấp ba lần lúc chẳng say.

Tâm tư của Triển Mộng Bạch bắt đầu sôi động trở lại.

Bỗng chàng nghe có tiếng cười vang bên cạnh giường chàng.

Chàng bật ngồi dậy, vừa nhìn lên, thấy Tiêu Phi Vũ đứng nhìn chàng, nụ cười còn rõ nơi môi, tuy tiếng cười đã tắt.

Nàng đến đây từ lúc nào?

Nàng thốt:

- Ta cứ tưởng ngươi say khướt, và đã ngủ như chết, ngờ đâu ngươi còn tỉnh như thường!

Triển Mộng Bạch không lưu ý đến câu nói của nàng, chỉ chú trọng vào thực tại.

Bây giờ, nàng không muốn xưng hô cộc lốc với chàng nữa, dù sao thì nàng cũng là một thiếu nữ, nàng có vô lễ thật, song chẳng lẽ chàng căm hận mãi vì những chuyện nhỏ mọn, lại tỏ lộ một thái độ lỗ mãng bất nhã bất cứ trong lúc nào gặp mặt nhau sao!

Chàng hỏi:

- Đêm đã khuya, lại là nơi vắng người, cô nương đến đây làm gì?

Tiêu Phi Vũ lại cười, tiếng cười lớn hơn trước:

- Đêm khuya người vắng lại càng dễ nói chuyện, chứ có sao đâu? Câu chuyện của ta cần nói với người, phải đặt nó trong một khung cảnh như thế này mới thích hợp, người biết chưa? Ta chỉ mong người đừng xem ta như nàng Hồng Phát ngày trước, tìm Lý Tịnh giữa đêm trường!

Nàng lúc đó vận chiếc áo rất mỏng, tóc thắt bím, bím tóc quấn cao nơi đỉnh đầu, bày tỏ mặt sáng rõ, đôi mắt long lanh như hai hạt sao to, thần sắc thản nhiên, không hề vì cái việc nửa đêm vào phòng trai mà nàng bối rối.

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Nàng quả thật là một kỳ nữ giữa cõi trần này!

Nhớ lại câu hỏi vừa rồi của mình, câu hỏi có hàm chứa một sự nghi ngờ không đẹp đối với nàng, chàng hối hận.

Chàng liền bước xuống giường, vòng tay nghiêng mình, mời:

- Cô nương ngồi xuống, có chuyện gì xin thông thả tỏ bày.

Tiêu Phi Vũ nghiêm sắc mặt, hỏi:

- Chẳng có chi dài dòng cả. Ta chỉ muốn hỏi người một câu thôi, một câu rất ngắn.

Triển Mộng Bạch gật đầu chờ nghe.

Tiêu Phi Vũ tiếp:

- Di ba của ta, hiện giờ ở đâu?

Triển Mộng Bạch trở mặt:

- Cô nương không biết...

Tiêu Phi Vũ thở dài, chận lời:

- Ta biết là di ba ta không còn trở lại cốc nữa. Nhưng, nếu di ba không trở về cốc, thì gia gia ta làm sao chịu nổi niềm đau? Dù gia gia ta là một kỳ nhân, tài nghệ phi phàm, song chung quy lại vẫn là người, một người có tim như mọi người, biết rung cảm như mọi người! Ai sanh ra trên đời này, biết thở mà chẳng biết yêu? Nếu con người thấu triệt được cái lẽ

sống ở cõi tạm này, ít phải xem tình ngang giá trị với hơi thở, hơi thở cần cho sự sống bao nhiêu, tình cũng cần thiết được bấy nhiêu! Mất dì ba, gia gia ta mất lẽ sống! Mất dì ba, không gian như thiếu dưỡng khí cần cho hơi thở của gia gia ta! Giả như người mà biết dì ba ta hiện đang ở tại địa phương nào, người cho ta biết thì... ta...

Triển Mộng Bạch vọt đứng cao đôi mày, ánh mắt ngời niềm phần hân, gần từng tiếng:

- Gia gia cô nương không chịu được niềm đau, dễ thương gia gia tại hạ lại chịu nổi à? Những người trong họ Tiêu của cô nương, từ xưa đến nay hành sự chẳng khi nào tưởng nghĩ đến cái khổ của ngoại nhân à? Đó là cái gia phong của một vọng tộc à?

Tiêu Phi Vũ giật mình trở mắt nhìn chàng.

Triển Mộng Bạch nhấn mạnh:

- Tại hạ chỉ nói bấy nhiêu đó thôi, bởi nói bao nhiêu đó là quá nhiều rồi. Cô nương hãy bước ra ngoài đi, đừng hỏi gì thêm!

Tiêu Phi Vũ đột nhiên nổi giận:

- Thật sự người không chịu chỉ chỗ ở của dì ba cho ta biết?

Triển Mộng Bạch không đáp, chỉ buông gọn:

- Mời cô nương bước ra ngoài ngay!

Tiêu Phi Vũ trừng mắt:

- Người không sợ chết?

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, cười lạnh mấy tiếng:

- Triển Mộng Bạch này, tuổi đời còn kém, tuổi giang hồ còn non, song có thể bảo là cứ mỗi một ngày qua, là mỗi một lần vào nguy ra tử, bạn thân của tại hạ là tử thần, người bạn đó luôn luôn kề cận, chực chờ, đưa vòng tay ra, đón tiếp tại hạ bất cứ trong phút giây nào. Cô nương còn định đem cái chết dọa người nữa sao? Không! Tại hạ là gì, chứ cái chết rất quen, quen như hai bữa ăn mỗi ngày vậy đó, cô nương! Đừng tưởng là dùng uy mà hiếp được tại hạ. Cô nương lắm lớn.

Tiêu Phi Vũ nạt:

- Im!

Rồi nàng cười lạnh, tiếp:

- Rồi người sẽ thấy, thấy cái chết có đáng sợ hay không!

Thốt xong, nàng phát bàn tay, đánh ra ba chiêu. Ba chiêu có vẻ nhẹ nhàng, nhưng đúng là để ngăn chặn con đường thoát của Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch nhún chân, nhảy vọt lên chiếc giường, đồng thời phóng chân tả ra.

Ngọn cước bay sang Tiêu Phi Vũ.

Tiêu Phi Vũ cười lạnh:

- Vũ công như vậy mà...

Vừa lúc đó, Triển Mộng Bạch phóng luôn chân hữu.

Hai chân bay ra, một trước, một sau, song động tác quá nhanh xem như đồng thời.

Tung cước như thế, tức nhiên Triển Mộng Bạch bỏ trống trọn vẹn phần trên.

Phàm ai dùng tận lực bình sanh, tung song cước, đương nhiên phải để lộ trọn thân mình, cước càng được tung mạnh, thân mình càng trống trải hơn.

Xuất thân từ thế gia danh môn, Tiêu Phi Vũ am tường võ học gần như triệt để, có chiêu thức độc nào của bất cứ môn phái nào nàng không học qua, không thấy ai sử dụng qua?

Nàng biết nhiều, thấy cũng nhiều, song bình sanh chưa từng thấy một lối tấn công nào quá liều lĩnh như thế.

Tung cước tấn công, như Triển Mộng Bạch đang làm, có khác nào tự tử? Dù chàng không tự xuất thủ hạ sát mình, rõ ràng là chàng mượn tay nàng giết chàng.

Bởi, khi nào Tiêu Phi Vũ lại để bị ngọn cước của chàng chạm vào người?

Nếu ngọn cước của chàng trúng đích, thì chẳng hóa ra võ công của Tiêu Phi Vũ quá tầm thường sao?

Ngọn cước của chàng không chạm trúng nàng là cái chắc rồi, song chắc gì nàng không phản công? Nàng phản công trong lúc toàn thân chàng trống trải, liệu chàng thoát khỏi nguy hại chăng?

May thay, Tiêu Phi Vũ chỉ lùi lại ba bước, tránh ngọn cước, chứ không hoàn thủ.

Đá cả hai chân, đá hụt, đương nhiên Triển Mộng Bạch phải đáp xuống nền phòng.

Chân vừa chạm nền, tay vung lên, chàng thi triển ngay tuyệt học của nhà chàng, quyền phong rít lên vù vù, quyền ảnh thoát đầu còn trông thấy rõ, dần dần biến dạng, chỉ hiện ra lơ mờ, như đợt khói mỏng.

Một đợt khói biến sanh mười đợt, trăm ngàn đợt, quanh mình chàng, như một lưới nhện xoay tít vù vù, và màn lưới nhện đó nhằm Tiêu Phi Vũ chụp xuống.

Quyền pháp sử dụng được như chàng, kể ra phải phí lắm công phu học tập mới thành tựu đến mức độ đó.

Tiêu Phi Vũ cười lạnh, nói:

- Võ học của người chỉ gồm mấy chiêu liều mạng đó thôi à?

Tuy nói thế, nàng thầm than:

- Hắn đúng là một hán tử không biết sợ cái chết là gì! Trên đời, được như hắn, phỏng có mấy kẻ...

Nghĩ như vậy, là lòng sanh thiện cảm, tự nhiên phải nhẹ tay, bởi tiếc một con người hiếm có. Tiêu Phi Vũ bớt đi quyết liệt phần nào, dù nàng hận chàng ngoan cố tột độ.

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Tại hạ sử dụng võ công liều mạng, thế cô nương có sử dụng được chăng? Không sử dụng được thì đừng mở miệng mả mai ai cả!

Tiêu Phi Vũ sửng sốt!

Nàng không tưởng là chàng có thể đáp một câu như vậy. Nếu bị mả mai, ai lại không giận? Chàng có giận hay không, chỉ mỗi một mình chàng biết, có điều chàng mồm lại như thế, kể ra cũng là một con người lý không tưởng nổi.

Chưa hết, Triển Mộng Bạch còn buông tiếp một đòn:

- Chắc cô nương cũng muốn liều mạng chứ! Nếu đúng vậy, thì chúng ta ra ngoài kia, địa điểm rộng rãi hơn, mặc sức cho chúng ta liều mạng với nhau, nơi này chật chội quá, không làm sao múa may đúng ý muốn được.

Tiêu Phi Vũ cười nhẹ:

- Ai muốn liều mạng với người đâu? Riêng ta, ta chỉ muốn lấy mạng người thôi!

Nàng gập lưng một chút, thân hình vừa cong lại, như con tôm, nàng bắn vọt ra ngoài.

Nơi nàng dừng chân, là một cội đào, nàng đứng trước, cội đào ở phía sau lưng.

Nàng cười hì hì, thốt:

- Vô luận là ai chết, được chết tại cội đào này kể ra cũng khoan khoái linh hồn!

Triển Mộng Bạch đã theo ra, như bóng bám hình, mặc nàng nói, chàng cứ vung quyền đánh tới.

Nhưng, Tiêu Phi Vũ quát chặn:

- Hãy khoan! Người làm gì vội thế? Muốn chết, cũng phải thư thả mà chết chứ!

Triển Mộng Bạch hừ một tiếng:

- Cần chết, trước sau gì cũng phải chết, chậm lại làm chi? Hắn người muốn trời trăn cái gì đó?

Tiêu Phi Vũ gật gù:

- Ai chết cũng được, nhưng ta muốn nói mấy tiếng rồi người muốn làm sao cứ làm!

Rồi nàng tiếp:

- Ta thấy con người của người cũng chẳng đến đâu, giả như người chịu đến Đế Vương Cốc, học võ thêm vài năm, thì chắc chắn là người thu thập một kết quả khả quan làm vậy...

Triển Mộng Bạch giật mình, chợt nhớ lại mối huyết hải thâm thù đó mà chàng ly gia, mong gặp danh sư học nghệ.

Ra đi, chưa được tròn ngày, thì tai họa dập dồn xảy đến, lại thêm thọ nhận bao nhiêu oan uổng lớn lao...

Danh sư chưa gặp, thân còn mãi ở trong sự thao túng chuyên tay, từ người này đến người khác.

Làm sao chàng thực hiện được cái ý nguyện báo hận phục thù?

Bất giác, chàng thở dài.

Tiêu Phi Vũ tiếp:

- Nếu có đi ba cùng đi với người, đến Đế Vương Cốc, ta tin là gia gia ta sẽ...

Triển Mộng Bạch ngẩng mặt lên không, cười dài.

Giọng cười của chàng nghe thâm trầm hơn tiếng khóc.

Cười một lúc, chàng thốt:

- Nếu tại hạ muốn học võ, thì trong thời gian qua có biết bao nhiêu cơ may đưa đến cho tại hạ, và có thể là tại hạ đã học được rất nhiều kỳ công, tuyệt kỹ. Không đâu, cô nương, đừng tưởng rằng dùng oai không hiếp nổi người rồi bày vẽ điều lợi lộc để khuyến dụ người.

Nếu tại hạ nói đúng tâm ý của cô nương, thì đáng thương hại cho cô nương lắm, bởi cô nương nhận xét người quá sai lầm!

Chàng vốn tính quật cường, ai dùng oai với chàng, là cầm như khuyến khích chàng càng quật cường hơn.

Huống chi, chàng rất hận bất cứ ai đề cập đến việc mẹ chàng có liên quan với Đế Vương Cốc.

Cho nên, dù đưa lưỡi kiếm cửa vào cổ chàng, chàng nhất định không hề tiết lộ là Tiêu Tam phu nhân đã thất lộc rồi.

Tiêu Phi Vũ nổi giận, gằn từng tiếng:

- Đúng là cái thứ người chẳng biết phải, biết quấy chi cả! Ngốc!

Nàng đánh một chưởng xuống đầu vai Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch hét:

- Ai ngốc?

Chàng không hề né tránh chưởng đó, ngang nhiên đưa song quyền lên.

Tiêu Phi Vũ bủ môi:

- Ta lại được xem những cái múa may liều mạng nữa rồi đây!

Né mình qua một bên, tránh song quyền, nàng điều khiển đạo chưởng phong quét qua mạch môn của chàng.

Nhưng, chưởng phong của nàng chưa chạm đến cổ tay Triển Mộng Bạch, chàng đã ngã xuống rồi.

Liên theo đó, một bóng người từ trong khu rừng hoa bước ra, người đó chính là Liễu Dạm Yên.

Tiêu Phi Vũ trầm giọng hỏi:

- Liễu muội...

Liễu Dạm Yên mỉm cười:

- Tiểu muội sợ cái thân hình dơ dáy của hấn làm bẩn bàn tay ngọc của thơ thơ, cho nên dùng cành cây nhỏ, theo phát cách không điểm huyết hấn. Thơ thơ phải biết, đối với những con người cỡ hấn, chúng ta chỉ...

Tiêu Phi Vũ thoáng biến sắc mặt, chận lời nàng, bảo nhanh:

- Giải khai huyết đạo cho hấn đi!

Liễu Dạm Yên giật mình, trố mắt nhìn Tiêu Phi Vũ:

- Tiểu muội đã... làm chẳng?

Thái độ nhỏ nhẹ quá, giọng nói buồn thảm quá, Liễu Dạm Yên như một đứa bé vừa phạm lỗi nặng, bị chị cả bắt gặp, rồi có cái ý hối hận tội lỗi đã gây nên.

Tiêu Phi Vũ trông vào thần tình của nàng, bất nhẫn nặng lời, khế thở dài, thốt:

- Vô luận làm sao, hiền muội cũng không nên hạ thủ ám toán người.

Liễu Dạm Yên cúi đầu thấp một chút:

- Tiểu muội biết, tiểu muội thấy rõ, hẳn có phải là địch thủ của thơ thơ đâu, thơ thơ thừa sức quật ngã hẳn dễ dàng. Sở dĩ tiểu muội làm như thế, là nghĩ rằng muốn giúp thơ thơ khỏe tay sớm một chút vậy thôi. Một việc làm như vậy, đâu có thể được xem như sự ám toán?

Tiêu Phi Vũ chính sắc mặt:

- Song phương giao đấu, dĩ nhiên phải có thắng, có bại, thắng hay bại không phải là vấn đề. Tuy nhiên, muốn thắng cũng phải thắng công khai, công bình...

Bỗng, một lời ca đâu đó vang lên, văng vẳng, du dương. Một lời ca du dương tất người ca phải có một âm giọng, âm điệu phi thường.

Nghe kỹ một chút, tất nhận ra lời ca phát xuất từ rừng hoa.

Trên cao, có trăng sáng, trước mặt có hoa đẹp, quanh mình có gió mát, gió quyện hương hoa làm ngây ngất con người.

Thêm vào đó, lời ca êm dịu phát lên, âm thanh du dương nhu tiếng nhạc.

Bảo sao con người không dao động tâm tư?

Tâm tư dao động, nhưng xác thân đờ đẫn, người trong cuộc lặng lẽ bất động.

Lâu lắm, Tiêu Phi Vũ mới thở dài, lẩm nhẩm:

- Không ngờ, tỳ nữ của hiền muội cũng thanh nhã đến mức độ đó! Có hạng chủ nhân này, thì phải có hạng tôi đòi đó, như thế mới tương xứng!

Liễu Đạm Yên lắc đầu:

- Chẳng như không phải là tiếng ca của bọn tỳ nữ đâu!

Tiêu Phi Vũ giật mình.

Tiếng ca thoát đầu nghe xa xa, tiếng ca dần dần nghe gần, người ca từ từ đi đến, tiếng ca nghe êm dịu làm sao, dường tượng mẹ hiền khuyên con gìn ngay, giữ chánh, hoặc như tiếng đình ninh dặn dò tình nhân trước phút chia tay...

Bởi, âm thanh đó, là của một nữ nhân! Có là nữ nhân mới ca lên giống tiếng mẹ hiền, giống lời tình nương... Dù là mẹ hiền, dù là tình nương, nữ nhân đó chứng tỏ lòng nhân ái thâm hậu!

Tiêu Phi Vũ lắng tai nghe, càng nghe càng mê mẩn tâm thần.

Lâu lắm, nàng thốt:

- Bất quản, người đó là ai, dù nữ tỳ, dù không nữ tỳ, dù quen, dù lạ, cần phải thỉnh đến đây, với bọn ta!

Liễu Đạm Yên mỉm cười:

- Tiểu muội vốn thích những con người đa tài, đa nghệ, thơ thơ không bảo, tiểu muội cũng phải mời!

Khúc ca nào, dài đến đâu, cũng có lúc chấm dứt.

Lời ca đã im bật.

Rồi một giọng nói vang lên, êm dịu như tiếng ca:

- Các cô bé ơi! Bài ca đó nghe hay lắm sao? Các nàng xem kìa, trên trời cao, trăng sáng, sao sáng, trước tầm mắt, khung cảnh bảo la, đầy hoa đẹp, trong không gian bát ngát,

hương hoa tản mát khắp nơi. Khung cảnh đó, sự vật đó, dành cho ai? Có phải dành cho những kẻ được gần nhau, dành cho đôi con tim chung nhịp chẳng? Nếu được ở cạnh nhau, nhìn cảnh vậy này, thưởng thức những cái say sưa này, thì... thì...còn gì... sung sướng bằng?

Mấy tiếng cuối buông ra, chừng như chen lẫn trong tiếng khóc.

Tiêu Phi Vũ gọi to:

- Ai đó, đã cho rằng sung sướng, thì sao lại khơi mạch cảm hoài, nỉ non ai oán? Há chẳng ngại giọt lệ bi thương đổ ra trong lúc này là phá hoại cái đẹp, cái say sưa chẳng?

Nói lên những lời đó, tự nàng cũng không kềm hãm được xúc cảm dâng tràn, rồi nàng để rơi mấy giọt lệ bi thương.

Nàng khóc? Tại sao? Nàng xót xa vì câu nói của người nào đó gợi mạch sâu nơi nàng? Nàng là con người đa cảm?

Hay câu nói của người đó đã kích động một niềm sâu kín nơi lòng nàng, mà nàng giữ bí mật từ lâu, và cái vẻ vui tươi bên ngoài chỉ là một cái vỏ che đậy bên trong hết hất?

Khóc, con người ta có những nguyên nhân kỳ quái để mà đổ lệ, và lý trí phải chào thua những nguyên nhân đó. Có người, trong những lúc bi ai nhất, lại không khóc. Rồi gặp những gì thích thú tốt cùng lại rơi lệ dễ dàng.

Tiêu Phi Vũ khóc với nguyên nhân nào? Và tại sao nàng có những nguyên nhân đó?

Cái gì đã làm cho nàng bi ai? Cái gì đang làm cho nàng vui tốt cùng?

Nàng rơi lệ, hay không muốn cho ai trông thấy những giọt lệ của nàng, nên vội vàng quay mặt về hướng khác.

Trong lúc đó, từ nơi vườn hoa, một nữ nhân bước ra, dáng đi từ từ yếu điệu.

Nữ nhân bế trong tay một đứa bé, nói rằng bé, chứ nó cũng được mười hai, mười ba tuổi.

Ánh mắt của nữ nhân sáng lạ lùng.

Tiêu Phi Vũ cao giọng gọi:

- Người chị em nào đó, hãy bước đến đây đi! Có tâm sự nào nùng gì, cứ nói cho chúng tôi biết, chúng tôi sẽ tìm cách giúp cho được thoải mái.

Nữ nhân đảo ánh mắt một vòng, thần thờ bước tới.

Đứa bé ngoẻo đầu lên vai nàng, không ngừng ho khúc khắc.

Triển Mộng Bạch cũng xúc động tâm tình qua lời ca do nữ nhân phát ra vừa rồi, bây giờ trông thấy nữ nhân, bất giác chàng giật mình.

Liễu Đạm Yên hỏi:

- Muội tử tên họ là chi? Đêm thâu giá lạnh, sao chẳng ở trong nhà, cho được ấm áp? Chẳng sợ nhiễm bệnh sao? Muội tử đẹp quá!

Nữ nhân đưa tay dụi mắt, mơ màng:

- Tôi tên họ gì? Tôi tên họ gì...

Nàng vỗ nhẹ tay vào lưng đứa bé rồi vuốt nựng nó, lẩm bẩm:

- Con của mẹ! Con của mẹ! Mẹ tên họ gì, hỏi con?

Đứa bé quay đầu lại, mở to đôi mắt, nhưng đôi mắt không có một điểm sáng, mặt nó cũng chẳng còn một hạt máu.

Tiêu Phi Vũ nhìn nó, hỏi:

- Bé ơi! Bé thọ thương? Bé bệnh?

Đứa bé bỗng rú lên một tiếng, vùng vẫy toan tụt xuống khỏi tay nữ nhân.

Nữ nhân chừng như yếu quá, đứa bé trong tình trạng đó, vùng vẫy mà nàng không giữ nó nổi, để cho nó tụt xuống được, nó loạng choạng đôi chân chạy đi, vì nó muốn chạy gấp, nên suýt ngã mấy lần, cuối cùng nó cũng đến được trước mặt Triển Mộng Bạch, rồi nó kêu lên, giọng nó yếu ớt quá chừng:

- Trời ơi! Thúc thúc! Thúc thúc ở đây sao? Thúc thúc đã mạnh chăng? Thúc thúc vô sự chứ?

Nó hỏi một lúc, chung quy chỉ có một ý nghĩ.

Triển Mộng Bạch mở to đôi mắt nhìn nó.

Chẳng rõ chàng kinh hãi, hay mừng rỡ, thần sắc của chàng biến đổi kỳ dị.

Đứa bé chính là Cung Linh Linh.

Còn nữ nhân, không ai khác hơn là Đỗ Quyên!

Cung Linh Linh nhìn thoáng qua Triển Mộng Bạch, biết ngay là chàng bị điểm huyết, lập tức đưa tay ra, giải khai huyết đạo cho chàng.

Vì nó chưa được bình phục, tay vỗ nhẹ vào mình chàng để giải huyết, nó càng cảm thấy mệt, nên thở mạnh, vừa thở vừa ho khục khặc.

Triển Mộng Bạch nghe lòng đau như ngàn mũi kiếm chích vào.

Chàng đưa tay ôm Cung Linh Linh vào lòng, bế nàng lên khỏi mặt đất, thốt:

- Bé hại thúc thúc quá chừng! Bé bỗng đứng lại bỏ đi, không cho thúc thúc hay biết gì! Mấy hôm nay, thúc thúc lo sợ biết bao nhiêu!

Đỗ Quyên nhìn chàng, ngơ ngác, cơn si dại chừng như chưa ly khai nàng.

Nàng đưa tay chỉ Triển Mộng Bạch, cười hì hì như kẻ điên, thốt:

- Người, đúng là người! Thì ra là người!

Nàng còn muốn nói nhiều nữa, nhưng dừng lại để ngồi xuống, ngồi rồi nàng bật khóc, tức tưởi khóc một lúc, đoạn tiếp:

- Người thoát đi! Người cướp quả tim ta mang đi, bây giờ người định cướp con ta nữa sao?

Tiêu Phi Vũ như từ cung trăng rơi xuống, trở mắt nhìn Triển Mộng Bạch trân trối từ lúc đầu. Khi Đỗ Quyên dứt câu nói, nàng sôi giận hét to:

- Hay! Triển Mộng Bạch! Hay cho người lắm đó! Ta cứ tưởng người là một trang nam tử đường hoàng, người có cái tâm phụ bạc kẻ yêu người! Người nữ làm cho một người xinh đẹp như thế đó, lại ra thân tàn dại! Triển Mộng Bạch! Người nói đi! Người nói cho ta biết, tại sao người tàn nhẫn thế? Nói đi nào!

Nàng cúi xuống, thốt bên tai Đỗ Quyên:

- Đừng sợ gì cả, muội tử! Có ngu thơ đây, ngu thơ sẽ can thiệp mạnh! Có phải đứa bé đó và muội tử, đối với hấn là...

Đỗ Quyên không đáp, cứ khóc, càng phút, nàng càng khóc lớn.

Tiêu Phi Vũ sôi giận cực độ, hét lên:

- Họ Triển kia, người có phải là con người chăng? Con người đã lớn như thế đó, người lại nỡ bỏ nàng à?

Triển Mộng Bạch vừa khấn cấp, vừa phẫn uất, nhưng chàng phải giải thích làm sao?

Không giải thích được, trong cảnh dở khóc, dở cười đó, chàng cầm như liều, mặc sự tình muốn ra sao thì ra, chàng cao giọng hỏi:

- Con gái ta? Đứa bé này, nó lớn thì đã sao? Can gì đến ta?

Tiêu Phi Vũ hét:

- Không con gái của người thì là gì? Người có nghe nàng ấy gọi nó là con đấy chứ? Người có nghe nàng ấy oán hận người chứ? Không can gì đến người à? Ta đánh chết người, chứ đã sao...

Nói là làm, nàng vung tay, đánh tới một chưởng.

Đánh đang lúc giận, hấn nàng phải dụng lực quan trọng, chưởng kinh bay ra, có khí thế mãnh liệt phi thường.

Liễu Đạm Yên phụ họa:

- Hạng nam nhân đó có đánh chết cũng chẳng sao! Đánh chết hấn là nhân đạo đó, chứ chẳng phải là tàn nhẫn đâu!

Cung Linh Linh kinh hãi, quàng tay qua cổ chàng, ôm cứng.

Nó quyết đưa thân thể bịnh hoạn ra, hứng cái chưởng đó, che chở cho Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch hoảng hồn, sợ Cung Linh Linh thọ hại, chứ chẳng phải sợ cho chàng, hấp tấp kêu lên:

- Cô nương dám...

Chưởng kinh của Tiêu Phi Vũ không ngừng, cứ bay vút tới, song khi chạm vào mình Cung Linh Linh, lại mất hấn công lực, bàn tay của nàng như phốt qua Cung Linh Linh, mờ mờ tượng một cử chỉ vuốt ve.

Nàng thở dài, thấp giọng thốt:

- Bé ngoan quá! Nhưng gia gia người lại là kẻ vô lương tâm! Người còn yêu thương hấn làm gì?

Cung Linh Linh vừa khóc vừa đáp:

- Không phải gia gia tôi, chính là thúc thúc tôi!

Tiêu Phi Vũ sững sờ.

Đột nhiên, có tiếng gió rít lên ở phía sau lưng nàng.

Chính Đỗ Quyên vung chưởng đánh tới, đồng thời hét:

- Người đánh hấn, ta đánh người. Người giết hấn, ta giết người!

Đỗ Quyên đánh trọn hai tay, hai đạo kinh phong bay tới rất gấp.

Kính phong cuốn đi, quét ngay mấy đóa hoa đào, cánh hoa tươi tắn rơi xuống, bay vùn vùn. Đến lượt Tiêu Phi Vũ dở cười, dở khóc!

Nàng bất bình, định trừng trị kẻ bạc tình, nhưng nữ nhân lại bất bình là nàng đánh bạn tình!

Tuy nhiên, thương xót cho thân phận kẻ bị tình phụ, Tiêu Phi Vũ không hoàn thủ.

Nhưng, là con của Đỗ Vân Thiên, Đỗ Quyên đã học được chân truyền của cha, võ công của nàng khá cao, Tiêu Phi Vũ không hoàn thủ thì cũng chẳng thể đứng lại một chỗ, bắt buộc nàng phải lùi lại.

Nàng vừa lùi vừa gắt:

- Muội tử có thái độ gì kỳ quái thế? Hắn đã phụ tình muội tử, đáng lẽ...

Đỗ Quyên hét:

- Hắn phụ tình ai? Ai bị hắn phụ tình? Người bị hắn phụ phàng phải không?

Bây giờ, Tiêu Phi Vũ mới nổi giận.

Nàng quát:

- Câm ngay!

Đã giận, tức nhiên nàng không nhượng nữa, lập tức vung tay đánh trả.

Triển Mộng Bạch vô cùng tức uất, song thấy sự việc diễn tiến đáng buồn cười quá, chàng lắc đầu, gọi to:

- Dừng tay đi, Tiêu cô nương!

Đỗ Quyên đáp chận Tiêu Phi Vũ:

- Không quan hệ! Người cứ để nàng giết ta! Kiếp này người không yêu ta, thì cứ để cho ta chết, chẳng lẽ kiếp sau, người cũng sẽ không yêu ta luôn!

Cung Linh Linh vùng khỏi tay của Triển Mộng Bạch, kêu lên:

- Cô cô! Tôi tiếp trợ cô cô! Tôi đến ngay!

Đánh ra được hai chiêu, Tiêu Phi Vũ đã bắt đầu hiểu uẩn khúc của sự tình.

Dù không hiểu rõ, ít nhất nàng cũng biết đại khái sự liên quan giữa bộ ba đó.

Nàng cao giọng hét:

- Dừng tay!

Chính nàng đã dừng tay rồi, song Đỗ Quyên vẫn còn hung hăng đánh tới.

Đỗ Quyên gào lên:

- Người bảo ai dừng tay? Người cứ đánh đi, đánh chết ta đi!

Tiêu Phi Vũ cười khổ:

- Nào ai muốn đánh muội tử nữa đâu?

Đỗ Quyên hừ một tiếng:

- Bây giờ thì không còn đánh nữa, nhưng vừa rồi thì người có đánh. Người đánh hắn, chẳng khác nào người đánh ta!

Cuộc huyền não kéo dài, dĩ nhiên làm kinh động nhiều người ở quanh đó. Phương Cự Mộc chạy đến, trông thấy tình hình, hết sức lấy làm lạ.

Triển Mộng Bạch chỉ lo cho Cung Linh Linh, nên không lưu ý đến những gì ngoài nó. Phương Cự Mộc đến nơi, chàng không thấy hấn.

Chàng không thấy, nhưng Cung Linh Linh thấy.

Cung Linh Linh kêu lớn:

- Y! Y! Chính y đã lừa nội tổ tôi đến nơi đó!

Phương Cự Mộc cũng trông thấy Cung Linh Linh. Hấn biến sắc mặt, hấp tấp thốt:

- Cung cô nương... Nội tổ của cô nương?

Ý hấn muốn hỏi, Cung Cẩm Bạch hiện giờ ra sao, ở đâu? Nhưng hấn chỉ thốt mấy tiếng, rồi lùi lại, đôi chân lùi trước khi cái ý muốn lùi phát sanh.

Cung Linh Linh òa lên khóc:

- Nội tổ tôi bị các người lừa đi, các người hại nội tổ tôi rồi bây giờ lại hỏi tôi!

Nó gào lên:

- Ông tôi đâu? Trả ông tôi lại cho tôi! Trả lại cho tôi ngay...

Giọng của nó bi thương thâm quá chừng.

Tiêu Phi Vũ vô cùng hoang mang, phần thì Đỗ Quyên lại tấn công tới tấp, mà nàng không thể hoàn thủ, bất giác kêu lên:

- Người có điên không?

Nàng hỏi luôn mấy lượt như vậy, nàng lại gọi Đỗ Quyên với tên người, không dùng hai tiếng muội tử nữa, điều đó chứng tỏ nàng bức tức tột độ.

Hỏi Đỗ Quyên mấy lượt rồi, nàng lại hỏi Phương Cự Mộc:

- Ai đã lừa ông của cô bé? Lừa đi để làm gì?

Phương Cự Mộc chết sững tại chỗ, chẳng biết phải đối đáp làm sao.

Chung quanh, hoa đào rơi rụng quá nhiều, bước chân người chạy tới, chạy lui dẫm nát những cánh hoa, cái cảnh trang nhã, khả ái chừng như biến mất, nhường chỗ cho điêu tàn, xơ xác...

Liễu Đạm Yên tiếc rẻ song sự tình như vậy, nàng còn làm sao hơn? Bất quá, chốc chốc nàng thở dài một tiếng.

Không vào cuộc, tiếp trợ Đỗ Quyên, bởi Tiêu Phi Vũ không hoàn thủ, Cung Linh Linh cần gì phải xuất thủ?

Nó trở lại bên cạnh Triển Mộng Bạch, ngồi gọn trong vòng tay chàng, nó ngoẻo đầu lên vai chàng, khóc nức nở, tiếng khóc của nó nhỏ dần, nhỏ dần, cuối cùng thì im bật.

Thì ra, nó ngắt xủ rồi.

Triển Mộng Bạch phần nộ, quát:

- Dừng tay!

Lần này, chàng quát lớn, chừng như có bao nhiêu công lực, chàng vận dụng trọn vẹn để quát lên.

Đỗ Quyên giật mình, dừng tay lại liền.

Rồi nàng ngồi phịch xuống đất, khóc rống lên, ồ ồ.

Tiêu Phi Vũ lúc đó mới lướt nhanh đến bên Phương Cự Mộc, cao giọng hỏi:

- Ai đã lừa ông của cô bé đó?

Phương Cự Mộc xanh mặt, ấp úng:

- Chính... chính...

Tiêu Phi Vũ chớp bàn tay, tát mạnh vào mặt hắn, hét:

- Nói mau!

Phương Cự Mộc thấy đủ ba mươi sáu ngọn đèn bứt cháy lên trước mặt, hấp tấp đáp:

- Chính.... Chính Hoa đại gia!

Tiêu Phi Vũ giật mình:

- Hoa Phi?

Nàng trầm giọng hỏi:

- Ông của cô bé là ai? Hoa Phi lừa lão ấy đi đâu? Để làm gì?

Phương Cự Mộc lí nhí những gì chẳng ai nghe rõ, Triển Mộng Bạch cất tiếng:

- Ông của cô bé là Kiếm Thiên Phong Cung Cẩm Bạc. Lão tiền bối đó đã bị Hoa Phi sát hại rồi!

Mọi người đều kinh hãi!

Phàm đã là người trong giới giang hồ, có ai chẳng nghe danh Thiên Phong Kiếm Cung Cẩm Bạc?

Một lúc lâu, Tiêu Phi Vũ dậm chân, gằn giọng:

- Thật thế à?

Bỗng, có tiếng quát bên ngoài khu hoa đào, dường như bị một tiếng sét nổ bên cạnh mình, làm rung chuyển cả thân hình.

Đến cả những cành hoa đào cũng rung rinh, mấy đóa hoa rơi xuống...

-- o O o --